

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

PARASIZ!

AKBABA

5 Renk
20 Sayfa

- AKBABA, sevgili okuyucularına bugünkü sayısı ile beraber

20

sayfalık 5 renkli bir karikatür albümü hediye ediyor.

- Bu albümde, yaz günlerinin sıcak ve ışıklı neşesini, AKBABA karikatüristlerinin fırçalarından seyredeceksiniz.

- AKBABA'nın sık sık armağan edeceği çeşitli ilâveler bir yıl sonunda Türk mizahının zengin bir koleksiyonu olacaktır.

Bugünkü AKBABA'nın
Parasız
ilâvesini isteyiniz

İnönü — Eskisi gibi kesmiyor,
biraz bileyim!..

Karikatürlü Reklâm Servisi

Akbaba Yayınevi, bütün karikatür ve yazı ailesinin yardımı ile bir «Akbaba Reklâm» servisi kurdu.

Akbaba Reklâm

Satışa çıkardığınız veya çıkaracağınız bütün malların reklâmını, en sanatkar fırçaların zarif çizgileriyle canlandıracak ve en tanınmış yazarların sözlerle dile getirecektir.

Akbaba Reklâm

İş ve ticaret müesseselerini, düşünmekten, yorulmaktan ve bilhassa beceriksiz, acemi ellerin hazırladığı, güzellikten uzak ilânlardan kurtaracak, her hazırlıyacağı reklâma çizgi ve yazı sanatının bütün cazibesini katacaktır.

Karikatürlü reklâmlarınızı yaptırırken, yalnız söylenmesini istediğiniz fikri not halinde vermeniz kâfidir.

Akbabanın eşsiz sanat kadrosu, zekâsını sizin için çalıştıracak, en güzel resmi, en sevimli cümleyi bulacaktır.

Akbaba Reklâm

Yalnız resimleri ve yazıları hazırlamakla kalmayacak, klişelerini kendi tecrübeli ustalarına yaptıracak ve hizmetinize sunacaktır.

Bütün bir sahifenin bedeli, ressam, klişe ve bir defa Akbaba'da basılmak dahil, 2500, yarım sahife 1250, çeyrek sahife 650 liradır.

On santimlik karikatürlü küçük ilânlar, resim, klişe dahil, bir defalık basılışı 250 liradır.

İlânlar, çalıştığınız prodük-törler eliyle verilebileceği gibi doğrudan doğruya Akbaba idarehanesine de müracaat edilebilir.

AK. 119

1962 AEG
Bir teknik
HARİKASIDIR !

1962 AEG

Otomatik düğmeli buz eritme tertibatını haizdir

1962 AEG

Daha büyüktür. Bir ailenin ihtiyacını karşılayacak boyda imal edilmiştir

1962 AEG

Buzdolabı sanayiinin bütün yeniliklerini havidir. Miknatıslı kapı boydan boya raflar, modern hatlar.

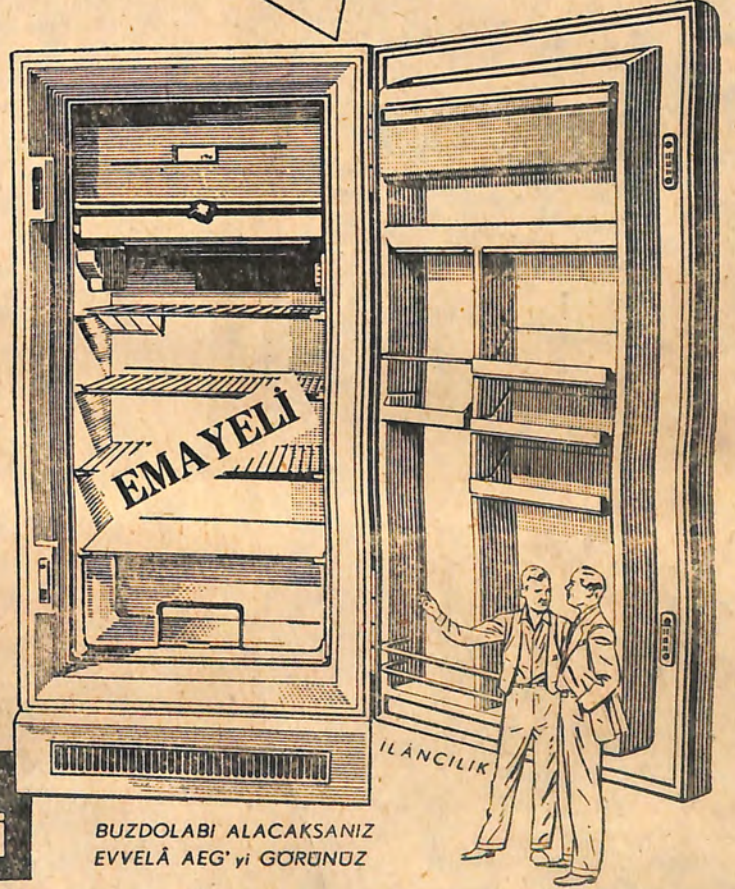
1962 AEG

Müteaddit kontrollerden sonra satışa arz edilen bir buzdolabıdır. Bilhassa voltajı düşük yerlerde ve 40 derece suhunette tam randımanla çalıştığı tesbit edildikten sonra satışa arz edilir.

1962 AEG

24 saatte 25 Krş. luk cereyan sarfeder.

5 SENE GARANTİ

BUZDOLABI ALACAKSANIZ
EVVELÂ AEG'yi GÖRÜŖÜZ

AK. 120

Ş İ İ R L E R :

Bir Rüzgâr Esti!

Yusuf Ziya Ortaç

En iyi kâğıt, en temiz baskı, iplik dikiş, karton kapak, beş renkli kuşe gömlek

Fiatı 5 Lira

Umumi satış merkezi: BATEŞ: Cağaloğlu - İstanbul

Akbaba

Birinci adam!

SIYASİ MİZAH GAZETESİ

BAŞYAZARI :

Yusuf Ziya O taç

SAHİBİ :

Ergin Ortaç

YAZI AİLESİ :

Adnan Veli, Orhan Kemal, Rifat Ilgaz, Naci Sadullah, İlhan Selçuk, Selâmi Yurdatap, Şemsi Belli, Nîmet Arzık, Necdet Rüştü, Hüseyin Korkmazgil, Burhan Esen, Yaşar Özen, Kenan Akıncı, Baha Oral.

ÇEVİRGEN AİLESİ :

Vî Nû, Semiramîs Aydınlik, Ergin Ortaç, Gülden Ortaç.

KARİKATÜR AİLESİ :

Necmî Rıza, Turhan Selçuk, Nihar Tüblek, Cafer Zorlu, Bülent Şeren, Mehmet Polat, Zeki Beyner, Burhan Solukçu, Şadi Dinççağ.

Yazı işlerini fiilen idare eden :

Kadri Yurdatap

Dizildiği ve basıldığı yer :

Ercan Matbaası

Kapak baskısı :

Şaka Matbaası

Abone bedeli : Yıllığı 50, Altı aylığı 25 lira. Yabancı memleketlere yıllık 100, altı aylığı 50 lira. Uçakla gönderilmesi istenen abonelerden uçak masrafı ayrıca alınır.

Flatı : 100 kuruştur.

İDARE YERİ :

Divanyolu Klodfarer caddesi, No. 8 - 10

Daire : 3.

Telefon : 22 18 11

İLÂN FİYATI :

Kapak içi, santimi 20 lira, iç sayfalar 30 liradır.

Cilt : 2 — Sayı : 52

26 Temmuz 1962

YIL : 40

Bu gazete Basın ahlâkâ Yasasına uymayı taahhüt etmiştir.

KURTULUŞ Savaşında, çeteyi ordu yapan İsmet İnönü'dür. O, Garp Cephesi kumandanıydı, Mustafa Kemal Başkumandan...

İsmet Paşa, Lozan'a, saçlarında barut dumanı, ayaklarında cephe tozuyla gitti: Dünyanın en ünlü politikacıları karşısına... Döndüğü zaman, elinde, eski Osmanlı İmparatorluğundan daha hür, daha bağımsız bir yeni Türkiye'nin kurtuluş berati vardı... Ama, kendi diliyle söyleyelim: Ne zaman başı sıkışsa, Atatürk onun yanında beliriveren bir Hızır'dı!

İsmet Paşa, Türkiye Cumhuriyeti'nin ilk Başbakanıdır. Mustafa Kemal ilk Cumhurbaşkanı!

Bütün devrimlerin baş ustası İsmet Paşadır. Ama hepsini hâlâ tek kahramanın adıyla anıyoruz: Atatürk devrimleri!

Atatürk, ölümüne kadar, Türkiye'nin birinci adamıydı. İsmet Paşa ikinci adamı!

Atatürk yalnız büyük değildi, büyüğü seven, büyüğü arayan, büyüğü bulan adamdı.

Atatürk'ün seçtiği bakanları düşününüz:

İsmet Paşa, Başbakan.. Şükrü Kaya, İçişleri Bakanı.. Mahmut Esat, Adalet Bakanı.. Refik Saydam, Sağlık Bakanı...

Bir de Atatürk'ün ölümünden sonra, ikinci adam birinci adam olınca seçtiği bakanları düşününüz: Kendi koltuğuna kimi oturttu?.. Şükrü Kaya'nın koltuğuna kimi oturttu?.. Birer birer hepsini siz düşününüz artık!

Atatürk, başka ağızlardan başka düşünceler dinlemeyi seven adamdı. İnönü, başka ağızlardan yalnız kendi düşüncesini dinlemeyi isteyen adamdır.

İnönü itaati sever, fikri değil. Eğer onun için iki kere iki üçse, dört diyen dik kafalıya, hak vermek şöyle dursun, selâm bile vermez!

Birinci Cumhuriyetin bütün güzel işlerini, bütün büyük işlerini İsmet Paşa yapmıştır. Ama «yap» emrini Atatürk'ten aldıktan sonra!.. Size, galiba hiçbir kalemin yazmadığı bir politika sırrını açıklayım mı?..

Mussolini'nin azgın günlerinde, bütün devlet adamlarımızın uykusunu kaçıran bir korku vardı: İtalyanların Antalya'ya asker çıkartmaları!

Hükümetin uykusunu kaçıran bu kâbus, Atatürk'ün aylarca sayıkladığı en tatlı rüya olmuştur:

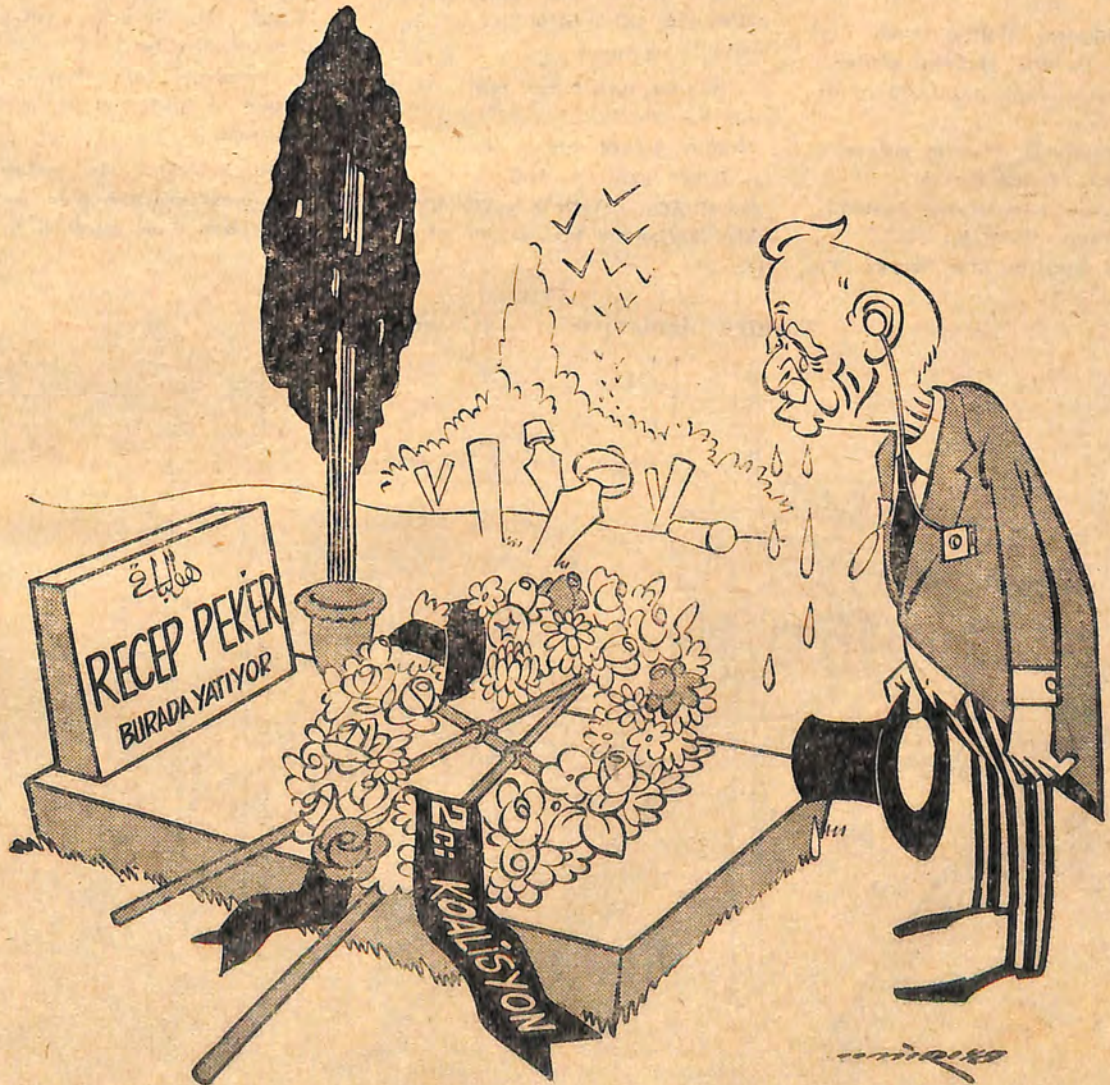
— Faşist ordularını denize döktüğümüz gün, Türkiye büyük devletler arasında olacaktır, dermiş.

İşte büyük adam, budur!

Türkiye, yıllardır sancılar içinde kıvranıyor. Acımıza çeşitli isimler koyanlar var... Hastalığın asıl adını size ben söyleyim mi?

Birinci adam yokluğu!

Yusuf Ziya ORTAÇ

YAZISIZ!..

KOKULU GAZETE

BALCILARIN Kâmil Ağa, soluk soluğa muhtarın odasına girdi:

— Tamam, dedi. Şöfür getirdi. İki zahat gasabada aramış. En sonunda Sağmalcı Sülûman'ın tiikkânında bulmuş.

Muhtarın odasında beş altı kişi vardı. Muhtar Şerif, kiremitçi Zülâl'e nüfus sureti çıkartıyordu. Başını yazıdan kaldırmadan:

— Az otur şuraya, dedi.

Kâmil Ağa boş iskemleyle ilişti. Öteki iskemlelerde su yolcusu Kara Mehmet, İmanın çobanı Arap Mestan, Kavak fidecisi Yaşar efendi, su değirmeninde kahveci Mucur'lu Kemal, onun yanındaki iskemlede Nalbant Civan, en başta da Pötürge'li Çolak Hafız oturuyorlardı. Kahveci Mucur'lu Kemal meraklandı:

— Ne o Kâmil Ağa?.. Ne işler çeviriyon gene?..

Kâmil Ağa biraz terslendi:

— Düven beygiri mi sandın blzı?.. Ne çevirmeslymiş?..

— Gasabaya adam saldım dîdin de...

— Saldımsa, Muhtar istedi deyi saldım... Gazata getittim şöfüre...

— Avşar'ın orda, gazata bulunmayo mu?..

— Bu gazata, Avşar'ın gazatasından değil.. Başga gazata...

— Seçime hazırlanıyon besbelli... Sanatur mu çıkcan bu kez?..

— Len muzurun orta bacağı... Ye-

zitleri meppus yapmayincek, senin de gursagın köpiirdü, değil mi?..

— O sebebe dimedim ağam.. Gasabanın gazatası başga mı olurmuş?..

— He ye.. Sen ne bilin?.. Senin bildiğin, bi eşşeğe bi parti deniştirmek...

— Yo Ağa!.. Eşek için parti deniştirdi dirlerise, vallaha iftiradır. Siftah partiyi deniştirdim, eşek sonradan geldi. Gümüşpala'nın ıkramiyesi deyi virdiler..

— Partinî beğeniyon mu şincik?..

— Yok Ağam... Hürriyet Partisi'nin başkanı habar salmış.. Bize geçerse bi eşek de biz viririz deyi habar salmış...

— Geçcen mi orıya?..

— Eşek iki olmalı ki, bi istifadesini görelim, değil mi?..

Muhtar, nüfus suretinin altını mühürlerken:

— Kesin gayrı şu eşek lâfını, dedi. Eşek alışverişiyinin demokrasi yürümez.. Akıllı olan bir insan, ya eşekten yana olur, ya da demokrasisiden...

— Eyi emme Şerif Dayı, benim mahsulümü Ofis'e eşek taşıyor, demokrasi taşıyor...

— Kes şu eşek lâfını, bitli!.. Her işiniz mezelletlik...

Muhtar, Kâmil Ağa'ya döndü:

— Nırde gazata?.. dedi...

Kâmil Ağa, ceketinin iç cebinden, sekize katlanmış bir gazete çıkardı:

— Buyur Ağam...

Muhtar, gazeteyi eline alır almaz hemen burnuna götürdü:

— Bu muymuş len?..

— Buymuş ağam..

— Gokulu gazata bu muymuş?..

— Şöfür getirdi. Üzerinde gokulu deyi yazıyor...

— Ne gokusuna varmış bu gazatada?..

— Şipir deyi yazıyor...

Muhtar, elindeki gazeteyi bir kaç defa üst üste kokladı:

— Kâmil Ağa, bunu yağış virmişler... Bunun gokusuna başga goku... Şipir çiçek demiye mi geliyor?..

— He ye...

— Len Ağam, bunun gokusuna tüm başga... Eşki gavun gibi gokuyor... Odada oturanlardan Su yolcusu Kara Mehmet meraklandı:

— Hele bir yol vir bakam ağam.. Gazeteyi o da burnuna götürüp kokladı:

— Yooo ağam, bu goku aynı barut gokusuna...

Bu sefer gazeteye Kavak Fidecisi Yaşar Efendi uzandı:

— Kâmil Ağa, bu goku aynı kahat para gokusuna be...

İmanın çobanı Arap Mestan da merak etmişti bu işi. O da gazeteyi çekip aldı:

— Yooo, hepinizinkisi yağış... Bu goku, aynı salatalık gokusuna...

Mucur'lu Kemal de gazeteyi kokladı:

— Bu goku ayıp bi gokuya benziyor dayı... Avradınan erkeğin bi döşekteki gokusuna benziyor...

Pötürge'li Çolak Hafız da enikonu mer klanmıştı:

— Vir bakam şunu, dedi, bi kez de biz, burnumuza sürelim.. Len bu goku yüz lümere gokusuna benziyor len...

Muhtar Şerif birdenbire atıldı:

— Vir şu gazatayı, dedi, şincik ağnadım sebebinin.. Vir bakam...

Gazeteyi eline alıp uzun uzun kokladı. İç sahifelerini, aşağısını, yukarısını, arka sahifeyi iyice kokladıktan sonra, başını salladı:

— Şincik keşsettim köpoğlu köpeği, dedi. Arap Mestan, dut bakıyım şu gazatayı... Gokla şu yanını, ha şurayı şurayı... Ne gokusunu?..

— Barut gokusuna var ağam...

— Hah, ne yazıyor orasında gazatanın?..

Çolak Hafız uzanarak okudu:

— İnönü'nün «Bakanlardan, karakol erlerine kadar bütün vazifliler köylümüzü eşkiya pençesinden kurtarmak için seferber olmuşlardır.» dediği yazılı...

— Tamamaam... Şincik gazatanın su yanını gokla bi kez...

— Bura yüz lümere gokuyo ağam...

— Tamam, ne yazıyor orada?..

— Burda mu?.. Burda dedikodu yazıyor ağam...

— Hah, o da ağnaşıldı. Şincik şurayı gokla bakalım...

— Ağam bura salatalık gibi gokuyor...

— Ne yazılı orda?..

— Öğretmenlere gomilis diyen meppusu protesto...

— Tamam, onu da geç... Şurayı gokla bakalım...

— Mucur'lu Kemal ayıp gokusuna demişidi... Avradınan erkeğin bi döşekte...

— Hah... Ne yazılı orda?..

— Okuyayım dayı... E... Li... Za... Bet... Tay... Lor...

— Tamam, ecnebiyenin avradı... Onu da geç. Şu yanı bi kez gokla bakam...

— Tomarınan pangonot nasıl gokarsa, aynı öyle...

— Ne yazıyor orada?..

— Melmeketi ancak özel teşebbüs kaldırabilir deyi yazılı...

Okuma bilenlerden Kavak fidecisi Yaşar Efendi uzandı:

— Bak onun yanında da Bölükbaşı'yı yazıyor. Oku bakam Hafız, ne yazıyor?..

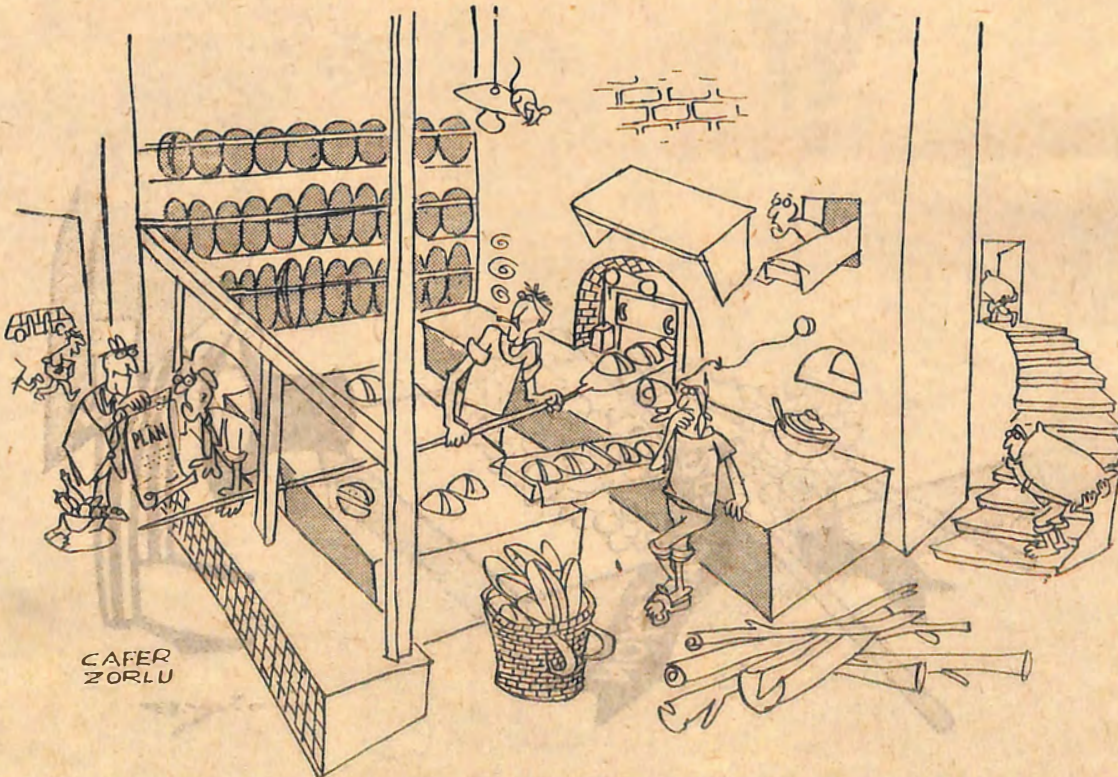
— Bölükbaşı'ya Başvekillik virmişler emme gabul itmemiş. İsmet Paşaya yol gösteririm dirmiş...

— Ben bi kez İstanbul'a getmiştim. Orada bi Ahırkapı Feneri diyerekten fener var. Bafurlara yol gösteriyor. Dimek o fener, Bölükbaşı'nın Ahırkapı şubesi... Başga ne dimiş Bölükbaşı?..

— Biz erkeyik, dimiş. 22 Şubat ağşeml, Hökümata destek olup gönsümü gursunlara garşı gerdilm dimiş...

İmanın çobanı Arap Mestan başıyla tasdikledi:

Türkiye plânlanıyor (Gazeteler)

— Ver bir ekmek!..

YAZISIZ!..

— Aslandır vallaha bizim Bölükbaşı... Geçende Bayram ağıttıydı. İstanbul'a bi Alaman cambazhanesi gelmiş. İçerisinde sekiz dene de aslan varmış... Bölükbaşı bunu duyunce, Hökümata bi sual sormuş. İsmet Paşa'ya dimiş ki, «Türkiye'de benim gibi bir aslan var iken, ne deyi milletin parasından masarif iderek Alaman aslanları getirdiniz?» deyi diklenmiş...

Muhtar Şerif Hafız'a sordu:

— Bölükbaşı'yı yazan yer ne gokuyor?..

Hafız, gazetenin orasını kokladıktan sonra yüzünü biraz buruşturdu:

— Ağam, aynı davar postu gibi gokuyor...

Arap mestan öfkeleni:

— Davar postu değildir o... Aslan da aynı öyle gocar...

Muhtar işi yatıştırmak istedi:

— Len oğlum, ne öfkeleniyon?.. Belkim üzerindeki, davardan yapma aslan postudur?.. İnsan bilme-yincek ittialanmamalı...

— Siftahtan ben goklamışım, bana eşki gavun gokusı geldi. A-

cap ora nire?.. Vir bakam gazatayı...

Şerif ağa, gazeteyi eline alıp burnunu gezdirdi gezdirdi her tarafını kokladı:

— Hah buldum, dedi. Eşki gavun gibi bura gokuyor... Ne yazılı şuracıkta Hafız?..

Hafız, iki hecelemeden sonra söktü:

«— Kovalisyon yaşıyacaktır» dey yazmış ağam...

Muhtarın yüzü güldü. Kâmil Ağaya döndü:

— Ağam, dedi, Avşar'a habar sal, bundan kelli gokusuz gazata istemeyik. Bu meretin gokulusu olunca, âmâ olsan bilem okursun... Okumak ne demek?.. Gazatanın ucunu, başını, içini, ardını burnunun ucunda gezdirdi gezdirir, melmekette ne işlerin olduğunu beş dakka da ağnarsın, değil mi?..

Ötekiler başlarıyla tasdiklediler. Muhtar ilâve etti:

— Mestan!.. Var git Keltoş Nuri'ye habar it, bize birer demii çay getsin, ağnadın mı?..

ADNAN VELİ

Göz ucu ile

PARİS

Paris masalı!

Sahnede bir havuz var: İçinde, su ılık olmuş, ılık su... Kızlar yüzüyor bu sulara, çıplak kızlar.. Penbeyle sarı karışık vücutları, et değil, kemik değil, içi lezzet ve şerbet dolu birer dilim Manisa kavunu!.. Gözlerinin yeşili, suyun yeşili içinde bile ayrı bir ışıkla parlıyor!

İlk uçağı gören yaban adamı bönlüğüyle şaşmama gülmeyiniz. Bizim Anadolu Kulübünün yemyeşil bahçesindeki havuz bile bütün yaz, içinde yaprak döküntüleri uçan, bomboş, kupkuru bir mozaik çukurudur!

Sahnede bir şelâle var: Su, ılık ılık, köpük köpük, çağıl çağıl kayalardan kayalara dökülüyor ve önünde, kıvranıslarını âhenge uydurmuş çıplak kızlar: El değmemiş, dudak değmemiş, burun değmemiş dipdiri vücutlarıyla rakediyorlar...

Sahnede bir ılık çeşmesi var: Renkli fiskiyelerin serpintileri önünde bir çift, dansediyor... Dans mı?.. Ne dansı?.. Kanatsız vücutlarıyla uçuyor, süzülüyor, bir penbe fiskiyeden bir mavi fiskiyeye, renkten renge, ışıktan ışığa konuyor!

Sahnede ondört kız var: Başlarında, esatir kuşlarının tüylerinden köpük köpük sorguçlar, kalçalarından yere kadar dökülen yıldız yıldız ipekler ve... Penbe uçları göğe bakan yırmı sekiz meme!.. Bu numaranın adı: Gümüş yağmurudur!

Sahnede Hind gecesi var, Paris gecesi var, Versailles gecesi var... Araplar var, denizciler var, canbazlar var... Bir de hokkabaz var!

Canbazlara, bizim politika canbazlarımız bile yetişemez. Hünerlerinden bir tekini söyleyim:

Ortaya on altı ayaklı bir merdiven kurdular ve dört genç, bu merdiveni indi, çıktı... Nasıl mı?.. Başaşağı... Nasıl mı?.. Eller üstünde... Nasıl mı?.. Tek, evet tek elleri üstünde bütün vücut yükünü taşıyarak, dengesini bozmadan...

Ama hokkabaz, hayal ötesi bir adamdı... Anlatayım: Önce sahnede güzel, sevimli bir yüz güldü. Arkasında büyük, beyaz karolu, şık bir simokin... Halkı selâmladı ve: «İsteyen buyursun» dedi...

Böyle dâvetlerin baş heveslileri Amerikalı «Çocuk - adamlar» dır...

Kadını, erkeği, genci, ihtiyarı üşüştüler...

Önce, birer birer hepsinin elini sıktı, omuzunu, yanağını okşadı. Sonra...

Sonra, cebinden bir avuç bilek saati, birkaç para cüzdanı, birkaç pantolon kayışı, birkaç kravat, birkaç dolmakalem çıkardı ve sahnedekilere dağıttı.

Bu bilek saatlerini, onların ellerini sıkarken söküp almıştı. Bu para cüzdanlarını, pantolon kemerlerini, kravatları, dolma kalemleri, onları okşarken aşırırmıştı.

Bereket versin bunları yalnız Lido'nun sahnesinde yapıyor, politika sahnesinde değil!

Seni Balıoğlu

İLÂVELİ
GAZETELEER...

dolmuşta

Rifat Ilgaz

ÖNÜMDEN hızla geçen arabaya seslendim:

«Taksim!»

Araba yavaşladı, kenarda durdu, tam bineceğim sırada arkamdan biri hızlandı, bir omuzda beni yana fırlatarak, yapıştı arabanın karnısına yapıştı. Öndeki boş yere geçti kuruldu. Ben kalmıştım açıkta.

Herif dişlerini göstererek arkıtan açığa sırttı. Alaylı bir gülüştü bu. İçimden Türk Ceza Kanununu ilgilendiren ağır bir küfür geçirdim. Herifin kılı bile kıpırdamadı ama, şoför yüzümün alfabetesini çabuk çözdü. Hâlâ gaza basmıyor, dostça bana bakıyordu. Arkada oturan üç kişiye dönerek:

«Biraz sıkışverişin de...» dedi, «Beyi de alalım!»

Dipte iki kadın oturuyordu, başta memur kılıklı bir erkek.

Şoförün bu isteği erkeğin hoşuna gitmiş olacak ki hafif bir sürünme ile biraz sola doğru kayd. Kadınlar da içiçe geçtiler. Bana yer açılmıştı. Girdim, oturdum.

Memur kılıklı bay, boyuna kadınlara yükleniyor:

«Buyurun, rahat oturun canım!» diyor, «Arabayı satın almadık ya...»

Bir konuşma vesilesi bulduğundan memnun, kadınlara döndü:

«Efendim, dedi, malümay, hep iş güc sahibiyiz... Arkadaşı bekletmektense... Biraz sıkışverişiriz, olur biter!»

«Aman efendim,» dedim, «Çok teşekkür ederim... Vallahi şoför arkadaş çağırmasaydı, emin olun rahatsız etmezdim!»

Şoför başını geri çevirdi. Durumu inceledikten sonra:

«Bak keyfine abi!» dedi, «Seni yol üstünde bırakmak baktım aayıp olacak. Hak sendi çünkü!»

«Mersi!» deyip kesmek istedim. Tıkanıklıktan faydalanarak bir sigara yaktı, bir de bana uzattı:

«Yak abi!» dedi, «Olur böyle şeyler... Boş vereceksin! Sabahtan akşama kadar ne filmler geçiyor başımızdan. Geniş olacaksınız!»

İster istemez sigarayı aldım. Yaşagın birden kalktığını anlayan şoförün yanındaki yolcu da çıkardı paketini, bir tane de o yaktı. Yanımdaki memur kılıklı da çı-

kardı bir Yenice paketi, tuttu kadınlara:

«Yakmaz mısınız?»

Hiç nazlanmadılar. Bir de kendisi ateşledi. Biz, beş yolcu şoförle birlikte tüttürüyorduk. Hemen bütün camlar indirilmiş olduğundan içerde duman kalmıyordu. Ama beni bir omuzda saf dışı yapan altıncı yolcu:

«Buldunuz sigara içecek yeri!» dedi.

Yanımdaki memur kılıklı da yadı Yenice paketini burnuna:

«Buyurun!» dedi, «bir tane de siz yakın, canınız çekiyorsa!»

«Ben sigaranın nerde içileceğini bilirim!»

«Nerede içirmiş sigara?»

«Her halde bu arabada içilmez!»

«Haklısınız belki ama... Pencere-ler açık, içerde duman kalmıyor, sonra biz hepimiz içtiğimize göre...»

«Ben içmiyorum işte!»

Şoförün yanında kendi halinde oturan yolcu birden atıldı:

«Sen bu dolmuşta fazlasın arkadaş!» dedi, «Bu arabalar beş kişilik. Sen altıncısın! Arkadaşın yerine zorla geçtin sen, anladın mı?»

«Kimin yerine geçmişim?»

«Bilirsin kimin yerine geçtiğini... Arkadaş, Taksim, diye bağırdı. Şoför onun sesini duydu da bastı frene. Bir omuz vurdun, geçtin yerine! Açık göz, sen de!»

«Ne?.. Hakaret ha!..»

«Nedir bu hakaret olan?»

«Açık göz dedin ya!»

«Açık göz demek hakaret oluyor demek! Açık gözün, hem de nasıl açık göz! Zorba açık gözlerden!»

«Bir hakaret daha!»

«Neymiş hakaretin ikincisi bakalım?»

«Zorba demedin mi şimdi!»

«Dediim!»

«İşte o da hakaret!»

«Vay zorba vay... Adamı bir omuzda fırlat kenara. Geç yerine otur. Açık göz diyene, zorba diyene de hakaret ediyorsun, de sonra!.. Vay açık göz vay!.. Vay zorba vay!»

«Şoför efendi, hemen dur trafik polisinin önünde!.. Dâvacıyım bu adamdan!.. İştiniz ya!.. Boyuna hakaret ediyor!»

Şoför arabayı gazlarken:

«Geceç,» dedi, «Biz öyle bir şey

ışitmedik!»

«Ne? İştinmediniz mi? Bana zorba dediğini... Açık göz dediğini işitmedin ha!»

«Vallaaa!.. Ben duymadım!»

Durumun gerginliğinden faydalanarak neredeyse kadınların kucığına oturan memur kılıklı yolcuya sordu:

«Geriden duyulmuyor ne konuştuğunuz... Pencere-ler açık! Sigara dumanıyla uçup gidiyor!»

«Yani bana hakaret edildiğini duymadın?»

«Hayır, duymadım!»

Kadınlara döndü:

«Hanımlar!» dedi, «Siz duydunuz tabii?»

En dipte oturan sigarasını uzun uzun çektiikten sonra:

«Birşey mi diyorsunuz?» dedi.

«Bana hakaret edildiğini duydunuz tabii?»

«Hiçbir şey duymadım. Kulaklarım rahatsız... Raporum bile var!»

İkinci kadın yolcuya döndü:

«Ya siz?»

«Ben arkadaşımla konuşuyordum!»

«Yani duymadınız?»

«Duymadım!»

Sıra bana gelmişti:

«Sen de duymadım diyemezsin ya!» diye çevirdi başını.

«Ben mi?» dedim, «Duydum, duymaz olur muyum!»

«Oh be! Çok şükür dürüst bir vatandaşa rastladım! Duydunuz demek?»

«Duydum!»

«Yani bana açıktan açığa hakaret ettiğini duydunuz demek?»

«Evet gayet iyi duydum. Kulaklarım iyi işitir. Raporlu da değilim... Arabaya bindiğinizdenberi sizi dinliyorum. Yalnız hakaret edildiğini kesin olarak söyleyebilirim ki, duymadım!»

«Duymadın ha! Sana da teessüfler! Yalnız şunu da unutmayın sigaralarınızdan her çektiğiniz nefesle bana durmadan hakaret etmekte- nizedir. Ama siz bunu anlayacak durumda ve ehliyet- te değilsiniz!»

Şoförle kendi arasında oturan, ensesi usturayla kazınmış yolcu, tam sigarasını camdan atacaktı ki, bu söz üzerine bir nefes daha çekti, yüzüne doğru üfledi:

YAZISIZ!..

«Hakaret bu kadar ucuzlaşmış- ken...» dedi, «Dur, şu sigarayı bir daha çekeyim!»

Parmaklarının arasında kaybolan sigarayı bir daha, bir daha çekti. Boşalttı dumanlarını zorbanın yüzüne.

«Öfff!.. Hakaret dediğin bu kadar olur işte...»

«Türk Ceza Kanunu da bir madde mi var yoksa, sigara dumanının hakaret olduğuna dair?»

«Açıktan açığa hakaret bu!»

«Nerden çıkarıyorsun bunları?»

«Hem de hakaretin son perdesi!»

«Hakaretin ne demek olduğundan senin haberin yok be! Hakaret demek, bir vatandaşı kolundan tutup bir yana çekmek, sonra ge- çip yerine kurulumak!»

«Hakareti sen mi öğreteceksin bana!»

Taksim durağına gelmiştik!

«Evet!» dedi, «Gerekirse ben de öğretebilirim!»

«Hadi bakalım göster hünerini de görelim!»

«Git işine!» dedi, «Bu yaşa gelmiş, öğrenmemişsin de...»

«Canım bundan sonra öğreniriz!»

İkisi de inmişlerdi arabadan. Ensese kazınmış yolcu:

«Vallaaa...» dedi, «Benim bildiğim sigara dumanıyla hakaret olmaz!»

«Ya neyle olur?»

«Bazı insanlar vardır, duruşlarıyla bile hakaret ederler karşında-

Alooo!.. Alo!.. Burası Akbaba Radyo Yayın Postaları... 315 metre kısa dalgadan Cumhuriyet Halk Partisi, 513 metre uzun dalgadan Koalisyon Radyosu!..

Sevgili dinleyiciler, aziz okuyucular, programımıza hoş geldiniz! Bu haftaki programımızı günümüzün en tanınmış ses ve söz yıldızlarına ayırdık. Umut ve temenni ediyoruz ki politika konserinde mikrofon acemiliği çeken bu ünlü sanatçılar bugünkü özel programlarında size çok eğlenceli dakikalar yaşatmak çabasını esirgemiyeceklerdir.

Günün ilk sanatçısı, C.H.P. Halk Türküleri Ekibinin 63 kişilik «Gençler Korosu»'ndan Mardin Vilayetvekili Şevki Aysan!.. Talebeliğindenberi sesini ve nefesini Halk Partisine adanmış bulunan bu genç ve tatlı sesli solistimiz, size bir Mardin türküsü takdim edecek:

Yücesinde Feyzioğlu beslenir,
Engininde Kasım Gülek süslenir,
Nüvit Yetkin kenar kenar hislenir,
C.H.P. dağını duman basmış hoooyyy!

Bir yanda kurumuş iri meşeler,
Gençler tırnağıynan toprak eşeler,
Birbirine girmiş beyler, paşalar,
C.H.P. dağını duman basmış hoooyyy!

Şevki Aysan'dan sonra Cumhuriyet Halk Partisi Halk Türküleri Şefinden klâsik bir şarkı dinliyeceksiniz. Ünlü siyaset bes-tekârı, dev sanatçı İsmet İnönü karşınızda!..

Bilmem bu grupla ben nasıl yaşıyacağım?
O daha genç yaşında, benimse geçti çağım!
Çekilmek mümkün olsa bırakıp kaçacağım;
O daha genç yaşında, benimse geçti çağım!

Sevgili dinleyiciler, aziz okuyucular!.. Şimdi de Adalet Partisi Gençlik Korosundan —Metin Toker için yakılmış— özel bir türkü dinliyeceksiniz:

Metin, bu debdebe var mı soyunda?
Motör yüzdürürsün Moda Koyunda!
Ustan bile yaya kalır oyunda!

Metin'im Metin'im anlı Metin'im.
Dâmatlar içinde şanlı Metin'im!

Metin'in alı var alı neylesin?
Köklere tutunmuş dalı neylesin?
Bu akıl ondayken malı neylesin?

Metin'im Metin'im peltek Metin'im.
Dâmatlar içinde bir tek Metin'im!

Kendisi için yakılmış türkü karşısında olağanüstü bir duygulanış gösteren Akis Gazinosu baş artisti Metin Toker, —klâr-net ve darbuka refakatinde— huzurunuzda!..

Atımı bağladım sağlam meşeye,
Gülek'i bindirdim topal eşeğe!
Müşveddeler yaptım İsmet Pa aya!

Yazdığım nutuklar okunmaz oldu,
Savurduğum taşlar dokunmaz oldu!

Akis, bulanığı süzer sâf eyler,
Kulaktan kulağa türlü lâf eyler,
Ben kusur işlerim, paşam affeyler!

Ağzımın payını veremez kimse,
Böyle kayınbaba göremez kimse!..

İstanbul — Ne yapalım hemşerim, biz susuz yerde büyüydük!..

Bu haftaki programımızın son solisti, C.K.M.P. den Koalisyo-na giren Başbakan Yardımcısı Hasan Dincer!.. Piyasaya yeni çıkmış bulunan bu amatör sanatkarımız İsmet Paşa'ya ithafen, günümüzün en sevilen bir parçasını, «Hancı» türküsünü okuyacak:

Birden meşhur oldum şaşkınum Paşam,
Bana bir Bellergal ver yavaş yavaş.
Ah!.. Bölükbaşını görmesin gözüm,
Bütün perdeleri ger yavaş yavaş.

Çektim ellerimi kara maşadan,
Ben artık vazgeçmem İsmet Paşadan!
Paşam n'olur, ikbâl denen şışeden,
Birkaç yudum daha ver yavaş yavaş!

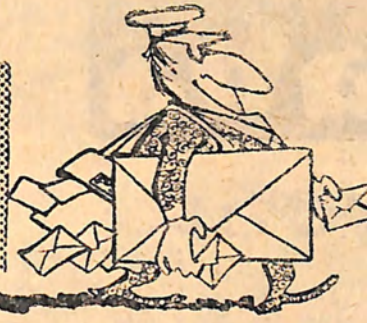
Parti bohça oldu, yarısı yırtık,
Yıllardır bahtımın kapısı örtük,
Hasan bir de vekil olunca artık,
Taşları gedige kor yavaş yavaş!

Ben o gece hem oynadım, hem içtim,
Hayalden hayale kanatsız uçtum!
Herşeyi bırakıp bu yana geçtim,
Döküldü alımdan ter yavaş yavaş!

İşte Paşam, ben her zaman böyleyim,
Partiyi ne sen sor, ne ben söyleyim!
Yarı çökmüş bir binayı neyleyim?
Görmeye başladı kör yavaş yavaş!..

Stüdyomuzun sevgili ve değerli dinleyicileri!.. Bundan sonraki özel programlarımızın büyük bir kısmını dinleyici isteklerine ayırmayı size karşı önemli bir vazife telâkki ediyoruz. Arzuladığımız sanatkarları kendilerinden dinlemek istediğiniz türkülerle birlikte bize bildirirseniz isteklerinizi yerine getirmekten büyük bir haz duyacağız. Gelecek hafta tekrar buluşmak ümidiyle hepinize mutlu günler... Hoşça kalın!..

Takdim eden: SİBEL MELİŞ

Pembe köşk!

Gözümüzü açtık: Çankaya Köşkü'nü gördük Ankara'da... Küçüklüğümüzde biraz daha pembeydi, sordu güneşte. Gene güneşten solmak iyi, güneşsizlikten soluyoruz biz günden güne: Duygularımızdan bahsediyorum.

Nice sahipler gördü Çankaya... Kurtarcısını gördü, müzakerecisi ni gördü, komitacısını gördü, bugünkü ni gördü nihayet. Bugünkü ne henüz ad takmadık... Daha erken!

Günler sıcak. Güneşte, mavilikte, bayrak daha kırmızı görünüyor, uzun direğin tepesinde... Devletbaşkanı içerde ki, çekilmiş direğe... Uyku saati onun... Çok önemli bir sebep olmazsa ikiden dörde kadar uyuyor... Yerinde olsam pek uyuyamam!..

Parktan şehre bakıyorum tepeden... Ne uzak görünüyor şehir, ne huzurlu görünüyor, ne güzel görünüyor, ne pembe görünüyor... Gece konduların sefaletli vezinsiz, kafiyesiz şiir oluyor o uzaklıktan... Yapıların hesapsızlığı hoşluk oluyor... İnsanlara gelince, o kadar tepeden, zaten görünmüyorlar... Burada yaşayan, toplumla ilgisini keserse şaşmamalı...

Gelecek ömrümde, ben bir toplumun başı olursam, Altındağ'da oturacağım!

Ekrem Alican'ın balonu!..

Söndü... Söneceğini biliyordum... «Akli selim» konuşunca sönermiş balonlar. Ben sönmemişini seviyorum balonun. O kadar akli selimci değilim... Kimin neye akli selim dediğini de anlamadım şimdiyedek...

Hava pırl pırl... Gönüllerimiz de öyle olsa... Olmuyor... Yaz geldiğini bile idrak edemedik... Sayfiye, denize dalma gibi «insani» istekler uyanmadı hâlâ içlerimizde...

Alican bir çıkış yapmıştı... Ben çıkışlara inanmam, çünkü sonunda kuzu kuzu «akli selim» konuşur... 55 lerden oturaklı bir ağa, bir mecliste oğluymuş gibi Alican, övünüyordu:

— «Gördü mü adamı, esaslı adam dayattı!..»

Biz ne dayatanlar gördük... Benim burda size sormak istediğim şu sevgili okuyucularım: İnsan haklı olur, haksız olur, bir şeyi inancarak yaparsa, neden evvelâ bu kadar şişinir de sonradan balonuna çöp batar?.. Ölsem dönmem!.. Sonra gelsin Mevlâna âyini!..

İsmet Paşadan başka «dayatan» tek kişi, İsmet Paşaya dayatan tek insan görmeğe hasretiz!..

Alican'ın balonuna gelince... Çöp batıp sönen binbirincisi!..

Akbaba'nın Duygusu.

Çok kişi duygusuzlaştı, bizim Akbaba duygulandı tersine... İnsanlardan duygular, galiba kuşlara geçti..

Söyliyeceğimi en yumuşak kadifeden yapılmış eldivenlerle tuttuğum bir kalemle söylemek isterim...

Felâket'lerin en büyüğüne uğramış aileler var... Tabii ölenle ölünmez... Ölünmez amma bir süre, bir sürecik, bir saygı duruşu gibi, bir kaç ay yakınları ses etmez, dünyadan elini eteğini çeker, fazla gezmez, fazla tozmaz, fazla hoplamaz... Nasıl olsa hayatın en büyük acıya galip geleceği zaman gelir kendiliğinden...

Amma, daha büyük bir acıdan üç gün sonra, girme, çıkma, dünya evine girme, kadeh tokuşturma... Bilmem bu «normale azami siirle dönüş» tablosunu seyreden yabancı tuhaf bir acı duyar: Egoist bir acı.. «Ben de mi bu kadar çabuk unutulacağım?» acısı...

«Efendim içten insan kahrolabilir, fakat dıştan...» Evet kimse ağıtçı istemiyor, amma dıştan da bu kadar bu kadar neşe saçmıyabilir insan, bir hatıra uğruna... Birkaç zaman...

Geçen gün Ankara'da bir lokantada kalabalık bir gruba rasladım da bu düşüncelerle sızladı içim dışım... Oğlan birini çok hatırlatıyordu, omuzlarına gömülü başıyla, kız da

Kılavuz!

Okudunuz mu?.. Osman Bölükbaşı, son nutkunda:

— «İnönü'ye, ne zaman başı sıkışsa yol gösterdim!» deniş...

Haaa, zavallı İsmet Paşa'nın neden ikide birde yolunu şaşırdığı şimdi anlaşıldı!

Şap!

Sağlık Bakanlığı, son aylarda artış gösteren şap hastalığına karşı yeni tedbirler almaya karar vermiş...

Aman çok iyili... Bari ikinci koalisyon gemisini şapa oturmaktan kurtaralım!

Memnu çiçek

Talat Aydemir'e dostlarının gönderdiği bir demet karanfil cezaevine sokulmamış...

Biz bir «memnu meyva» biirdik. Şimdi bir de «memnu çiçek» çıktı demek!

(güzeldi) gene birini hatırlatıyordu, iri alımlılığıyla, iri gözleriyle... Neşeliydi «birilerini» hatırlatanlar masası: Bir köşede kırk senelik mizah-tan sonra, Akbaba, ince ince, yağmur yağmur ağlıyordu!.. Bilmem «sert» i yumuşak söyleyebildim mi?..

Şuur geldi:

Halikarnas Balıkcısı Ankara'daydı. Önünde trafiğin bozukluğundan, taşıtların durmadan adam ezdiğinden bahsediyorlardı. Halikarnas Balıkcısı diye şöhrete ulaşan «çelebi» kişi, başını salladı:

«— Adam mı eziliyorlar, taşıtlara şuur gelmiştir de ondan eziliyorlardır!..»

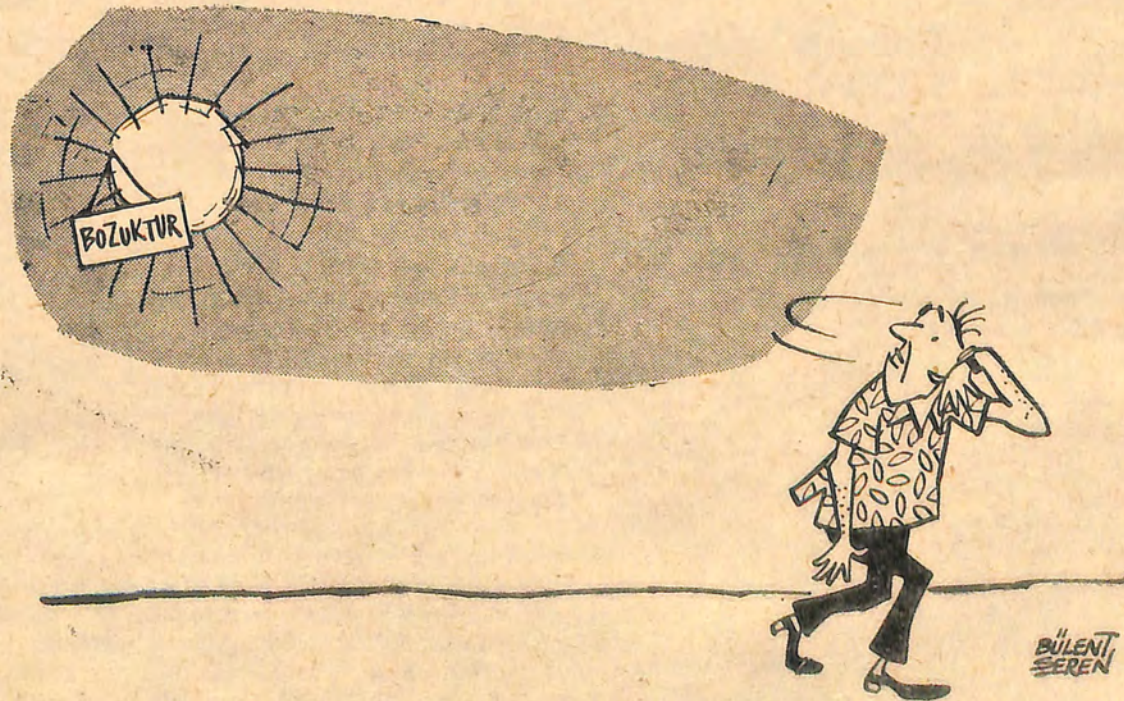
Ah, bazı müesseselerin önüne yarım düzine «şuurlu» taşıt dizilse, ah dizilse!..

Sembol!

Dostane cinsinden... Tek düğmeli elbiselerde, ya iliğini düğmesinin hizasına uydursun, ya düğmesini iliğinin hizasına, artık içinden ve işine nasıl gelirse!.. Hep iki yakası dengesizlik halinde bu yüzden...

Elbisesini, partisini terkettiği gibi terketmeyeceğine göre, bir âyarlama yapmak zorunda bence...

Bir zaman gelliyor, şuur altının etkisiyle, insanın içi dış görünüşüne öylesine vuruyor ki... İşte, bu birbirine bir türlü uymayan düğme ve ilk, Bölükbaşının bütün hayatının sembolü... Zararsız sembolü!..

Yumuşak

BAHA ORAL

Alfabenin ileri gelen dört harfi (A) (B) (C) ve (D) bir tatlı bahar sabahı gezmeye çıkmışlardı. Alfabenin dar ve hudutlu sayfalarından kurtulacaklar, caddelerde, sokaklarda, kırlarda dolaşacaklardı. Hürriyet içinde gönüllerince yaşamak en büyük arzularıydı. Gerçekten bir süre sevinç içinde çılgınca gezdiler. Fakat (C) nin canı sıkılmaya başlayınca arkadaşlarından özür diledi:

— Kusura bakmazsanız ben döneceğim...

(C) Alfabenin onuncu harfi (H) ye delice âşık. Ondan ayrı yaşıyamıyacağını anladığı için koşa koşa gidip sevgilisini kucakladı. (P) yaman bir polisti. (C) ile (H) nin böyle diğer harflerin arasında ve açıkça sevimlerini ahlâka ve adaba aykırı bulduğundan duruma müdahale etmek için tabancasını çekti.

(C) gözü açık bir harfti. İşlerin kötüye gittiğini anlayınca allem etti kalem etti. Rüşvet verdi. (P) yi kandırdı. Böylece (CHP) beraber oldular. (CHP) sonu iyi biten bir aşk hikâyesinin kahramanlarıydı. (CHP) milletin sevgisini kazanmıştı. Aradan yıllar geçti. (C) bu sevginin ve rahatlığın neticesinde şırmarmaya başladı.

O tatlı gezintide kendilerini bırakıp giden (C) nin son zamanlardaki şımarıklığı (D) nin canını sıkmaya başlamıştı. Buna bir son vermek gerektiği inancıyla (H) yi (C) den iyice soğuttu ve (P) yi de kendi yanına aldı. Böylece (DP) milletin ikinci ümidi oldu.

Bir kaç yıl da böyle geçmişti. (D), (C) kadar da uyanık çıkmadı lükse, sefâhate, zulme başladı. (P) yi de kendine iyi bağlamıştı. Ama bu sefer (M) işe karıştı. (M P) ortaya çıktı. (MP) kendinden bekle-

neni yapacak durumda değildi. (C) yavaş yavaş eski itibarını kazanıyor, yeni, sanki yepyeni bir (CHP) oluyordu. Fakat (DP) bir kısım imkânları gayet iyi ayarlıyordu.

İşlerin böyle gittiği günlerin birinde sekiz on harf aralarına (MP) yi de alıp bir akşam oturup konuşmaya karar veriler, hem eğlenecekler, hem dertleşeceklerdi. Toplantıda karışıklık ve kavga çıktı. Yarım saat sonra toz duman içinde kalan alanda (CKMP) görülüyordu. Bu hırçın harfler kendi aralarında da hiç anlaşamadılar.

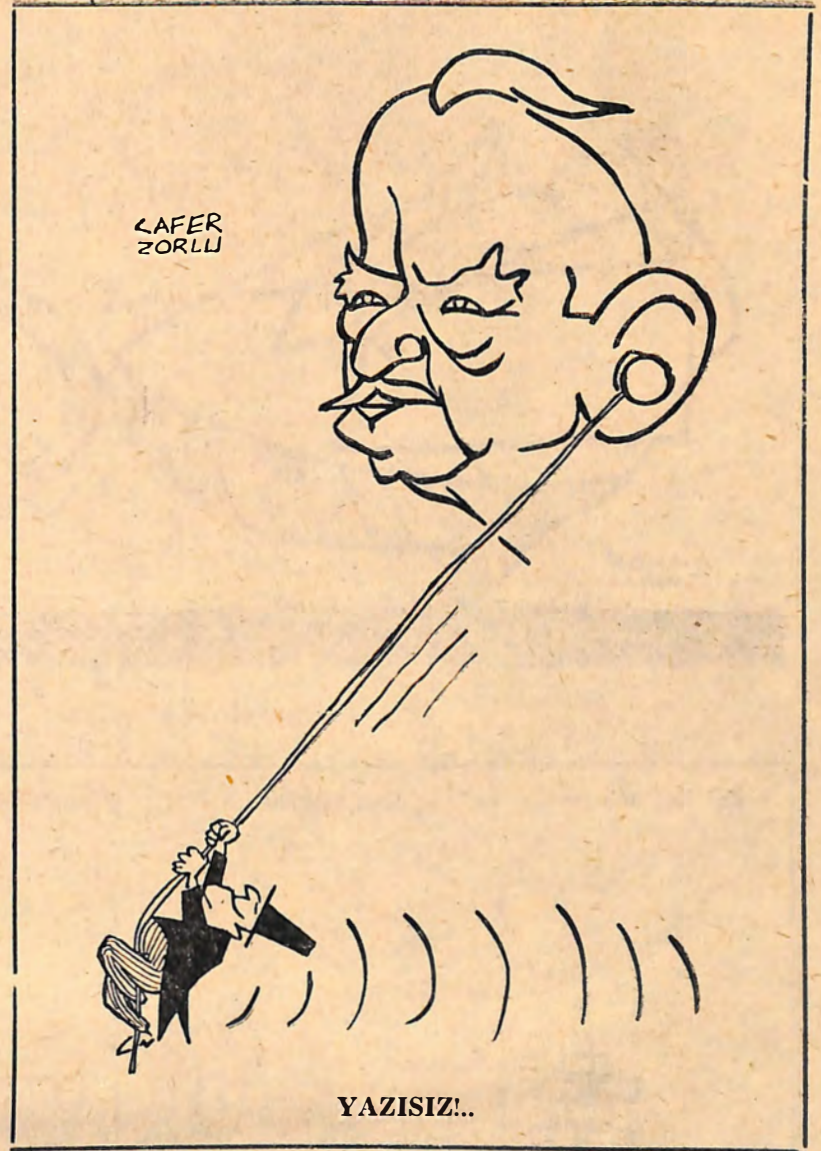
Etrafta bir demokrasidir lâfı dolaştığı için mücadelenin sonu gelmiyordu. (CHP) tuttu (CKMP) ye yanaştı. Fakat (DP) ağır basıyordu. (CHP) olsun (CKMP) olsun çaresiz kalıyordu. Oysa yıllar geçiyordu. Yıllar ıstıraplı ve korkulu yıllar.

Bütün harflerin durmadan endişe ettiği bir zamanda (O) ne pahasına olursa olsun deyip hiç umulmadık şekilde (DP) nin hakkından geliverdi.

Millet yine sevinmişti. Ama bir küçük endişesini de saklamıyordu. Ya (O) da (P) ile birleşirse?..

Bu devrede (A) harekete geçti. Tam fırsattır diye düşünüyordu. (AP) oldu. (Y) nasıl yaptıysa yaptı (T) yi kandırdı. Kendince şöyle düşünüyordu: (T) okunuştaki (D) ye yakındır. Hatta daha da serttir. Oysa (T) ne kadar sert olursa alsun başta (Y) vardı. Her ne hal ise,

Bir senatör «Bütün öğretmenler komünisttir!» dedi. (Gazeteler)

YAZISIZ!..

burdan da (YTP) çıktı.

(CHP) sonra (CKMP) derken (AP) derken (YTP) derken (MSP) harfler çorbaya dönmüştü. Bu karışıklığın içinde bir de (CKMP) çat dedi çatladı orta yerinden (MP) yeniden ortalıkta göründü.

Millet de ne yapacağını şaşırdı. (CHP) ye mi güvensen (AP) den yana mı olsak? (YTP) ne yapar acaba? (CKMP) nin kendine hayrı yok... (MP) için de bir şey söylemek şimdilik doğru olmaz diyordu. (O) ise pek öfkeli görünüyordu.

(A) gönlünü (F) ye vermişti aslında (P) den o kadar memnun değildi. (F) ile yanyana gelmenin

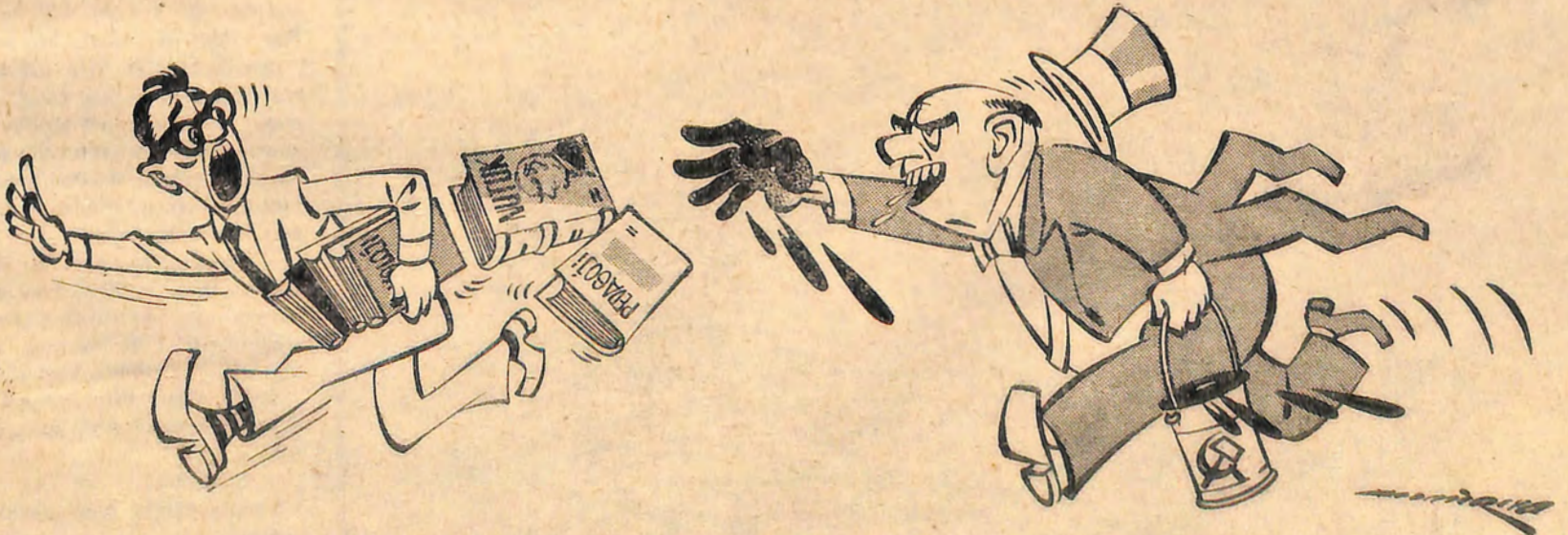
heyecanını taşıyordu. (O) da (F) yi gözünün önünden ayırmıyor, of... of! diyordu.

Masalıcı baba bir ara durup etrafına bakınca diğer harfler hep bir ağızdan bağırıyorlar, peki (yumuşak G) ne olmuş.

Masalıcı baba beyaz sakallarını sıvazladı. Güngörmüş, çok yaşamış, çok bilmiş adamdı.

— Yumuşak G mi, dedi, o biçare bir türlü başa alınamıyor. Değil cümlelerin, kelimelerin bile başına geçemiyor. Yumuşak, mahzun ve kendi içine kapanık!

Bu memleketin dertleridir yumuşak G!

Öğretmen — İmdaaaaat... Politikacı geliyor!..

PABUÇ

B ARDAKLARDAN boşanırca-
na bir yağmur, ardından he-
men sel sele. Ayağımdaki pa-
buçlar bir anda giyilmez hâle geli-
verdi. Vıcık vıcık. Hava da bir so-
ğuk ki!

Her istediği an, herhangi bir ihti-
yacını karşılayıverip, cebinde, cârî
hesabında gene de yığınla para ka-
lan mutlulardan hemen hemen hiç
olmadım ya, o gün nasılsa birkaç
para vardı cebimde; kira, et, ek-
mek, su, gaza gittikten başka. Dal-
dım bir ayakkabıcı dükkânına. Der-
dim, hem ucuz, hem de sağlam bir
pabuç alıp, ayağımdaki vıcık vıcık-
lıktan kurtulmak.

Ben, sağlam ve ucuz ardındaydım
bütün müşteriler gibi. Dükkân sahi-
bi de tam tersi: Çürük ve pahalı.
Aramızda bir çekişme, bir gizli
harptir başladı:

— Aman efendim, hem ucuz, hem
de sağlam!

— Daha iyisi yok mu?

— Bundan iyisi can sağlığı bey-
efendi!

— Sevmedim biçimini. Ben alı-
şöyle şeylisini...

Derken, lâfı ağızımdan kaptı:

— Haa, kavçuklu istiyorsunuz?
Tamam. Fevkalâde zarif, zarif ol-
duğu kadar da sağlam bir çift ayak-
kabım var. Kırk üç giyiyorsunuz
değil mi? Talihiniz varmış. Bakan,
hâlis...

«Bilmem ne kavçuğu» dedi. U-
nuttum şimdi hangi memleketin
kavçuğu olduğunu. Diller dökerek,
kaş göz oynatıp süzerek beni kafe-
se koymağa çalışıyordu. Ayağımda-
kileri çıkarmıştı, yenilerini giydi-
rdi. Ayaklarım hiç de güzel olmadı-
ğı halde, bir öğme, bir göklere çı-
karma, hani nerdeyse güzelliklerine
benim bile inanasım gelmedi değil.

Uzatmıyalım, alladı, pulladı, tel-
ledi, yutturdu. Yutturdu, çünkü da-
ha İkbâl kahvesine geldim gelme-
dim, arkadaşlar baktılar, bakınca
da: «Burnu açılmış!» dediler. Vay
anasını... Bu muydu göklere çıkar-
dığı şahin? Kuzgundu bu kuzgun!

Dışarda hâlâ kıyasıya yağmur, so-
ğuk. Üşendim sığağı sığağına git-
meğe. Yarın uğrarım dedim. Erte-
si gün sabahleyin geçerken uğradım.
Nerde bir gün önceki güler yüz,
tatlı dil Ters tarafından kalkmışça-
sına bozuk bir surat:

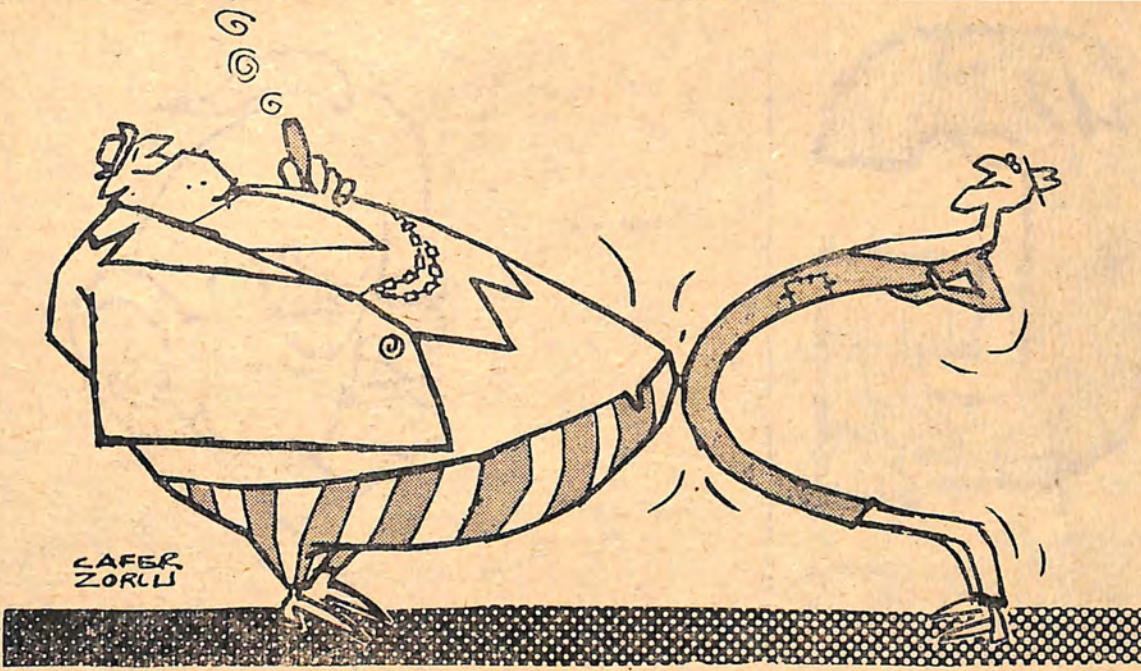
— Efendim? Ne? O da bir şey mi?
Maşayı ısıtıp ayrılan yere sokun,
kavçuk erir, sıkıştırın, yapıştır!

Elnde kirli bir paçavra, dükkâ-
nın tozu alınağa koyuldu.

Dediği gibi yaptım, olmadı. Erte-
si sabah gene uğradım ama, çekine-
rek:

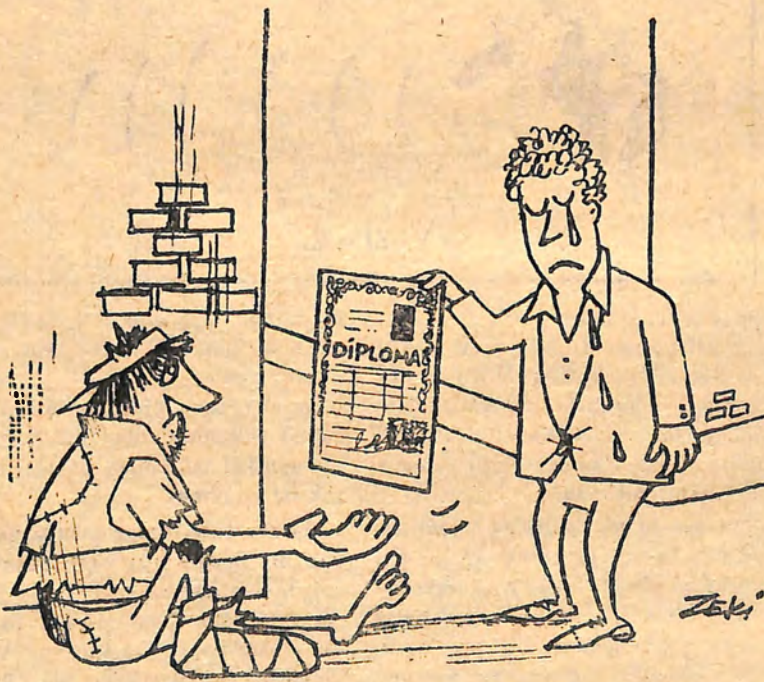
— Günaydın!

Umutla döndü, beni görünce bo-
zuldu:

Sosyal dayanışma!..

İki lise mezunu çöpçülük için müracaat etti.. (Gazeteler)

— Al, belki senin işine yarar!..

Hangisi acaba!

Genç kadın mavi ve baygın
kokulu bir kâğıda tatlı bir mek-
tup yazıyordu:

«— Sevgilim...

Seni o kadar özledim ki...
Yarın akşam mutlaka gelmelisin.
Her zamanki gibi başbaşa yeme-
ğimizi yer, yıldızları seyrederez.
Sevgiler!..»

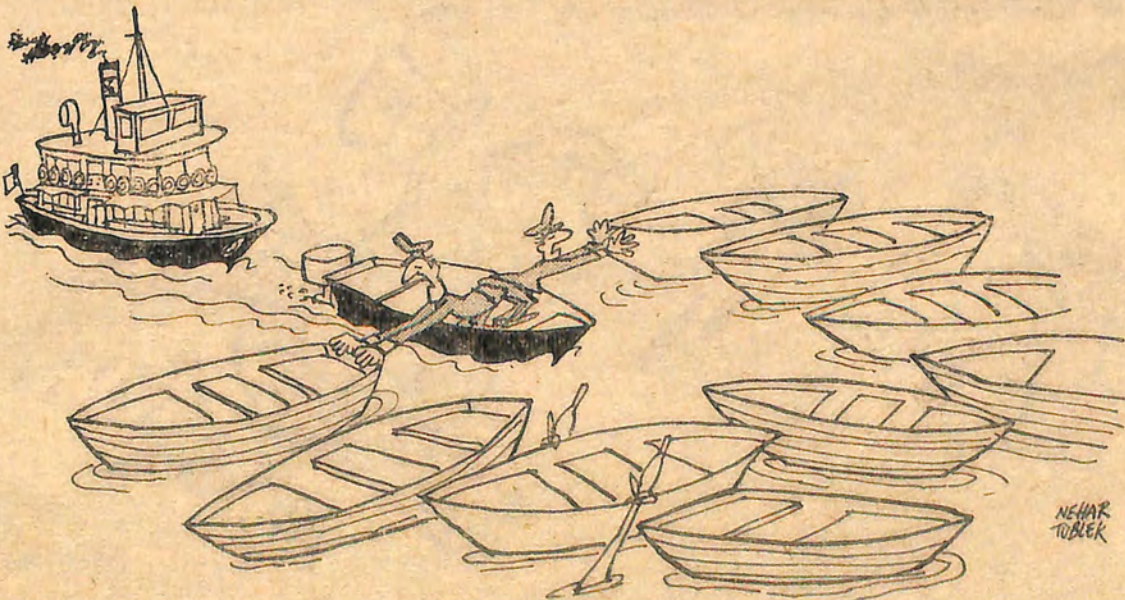
Bu küçük mektubun altına im-
za yerine rujlu dudaklarını ya-
pıstırdı. Kâğıdı zarfa yerleştirip
kapattıktan sonra, düşünmeğe
başladı:

— Acaba, Can'a mı, Hayri'ye
mi yoksa Nuri'ye mi gönder-
sem?..

Nihayet Hayri'de karar kıldı
ve gönderdi Akşam, bu heye-
can verici dâveti alan Hayri de
kendi hesabına işin içinden çı-
kamamış, imza yerinde durma-
dan kendisine tebessüm eden
kırmızı dudaklara bakıp düşü-
nüyordu:

— Hay Allah! Acaba bu mek-
tubu, Jale mi, Lâle mi yoksa Pl-
yale mi yazdı?..

Çok sıkışan liman trafiğe açılacak.. (Gazeteler)

YAZISIZ!..

PAHALI

— Efendim?
— Dedğiniz gibi maşayı ısıttım...
Sözümü şıp, kesti:
— Olmadı mı? Yapamadınız mı?
Anlaşıldı. İyi ya, yarın getirin teki,
bırakın burada, yapalım!
— Uzun sürer mi?
— İki dakikalık iş!
— Mâdem iki dakikalık...
Gene kesti sözümü:
— Türkçe anlamıyor musunuz?
Çince söylemedim değil mi?
Beni unuttu, ta karşıdaki bir es-
naf ahpabına:
— Ne haber? dedi. Ne haber bu
haftaki Fener - Beşiktaş'tan?

Ertesi gün teki götürdüm. Vay
sen misin? Tek lâf etmedi ama, dav-
ranışı insanı yerin dibine geçire-
cek cinstendi: Yüzüme bile bakma-
dan teldi aldı, dükkânının taa öbür
köşesine fırlattı:
— Akşama geçerken alırsın!
Akşam, geçerken uğradım:
— Benim şey...
— Yapılmadı daha!
— O halde yarın sabah uğrarım..
— İyi ya.

Ertesi sabah, ertesi akşam, daha
ertesi sabah, daha ertesi akşam.
Bende de sabır hanı tümen tümen.
Daha daha ertesi sabah:
— Eeeeh sen de, dedi. Acelen
ne?

Sabrın da bir haddi vardı:
— Evlâdım, dedim.
Ardını getirtmedi:
— Ben senin evlâdın değilim!
— Peki ama...
— Pekisi mekisi, başlatma şimdi
pekisinden!
— Ne demek istiyorsun yâni?
— Yanı sensin, ebu ceddin Yanı!
— Yahu sabah sabah...
— Ben senin karın mıyım da ba-
na yahu diyorsun?
Baktım, uzun uzun baktım. Buna
da içerledi:

— Ne bakıyorsun, tanıyacak mı-
sın? Tanı. Geçti o devirler artık.
Sen sensin, ben ben!
İyi, güzel öyledir, yüzde yüz öy-
le olması lâzım ama, delikanlı ner-
deyse dövecek!

— Ver pabucu!
— Yapılsın sonra!
— Ne zaman yapılacak?
— Ne zaman yapılırsa!
— Sen ne biçim esnafsın Allah
aşkına?
— Beğenemedin mi?
— Sizlerden esnaflık çokook u-
zak, dedim.

Yakama sarıldı, bas bas bağır-
mağa başladı:
— Bizlerden ha? Bize ha? Bizim
milletle dil uzatırsın ha?
Bir kalabalık, bağırıp çağırma, bir
kıyamet. Hürriyet Meydanına ken-
dimi zor attım...

Orhan KEMAL

Doğulu kalkındı!..

Merdane!

Kadın, komşusunun kapısını
çaldı:

— N'olur senin merdaneyi bu-
günkü bana ödünç versene;
pasta yapmak istiyorum da...
Komşu hanım:
— Verirdim kardeş verirdim
ama... dedi, bizimki henüz eve
gelmedi!..

Talihsiz!

Adamcağız arkadaşına dert ya-
mıyordu:

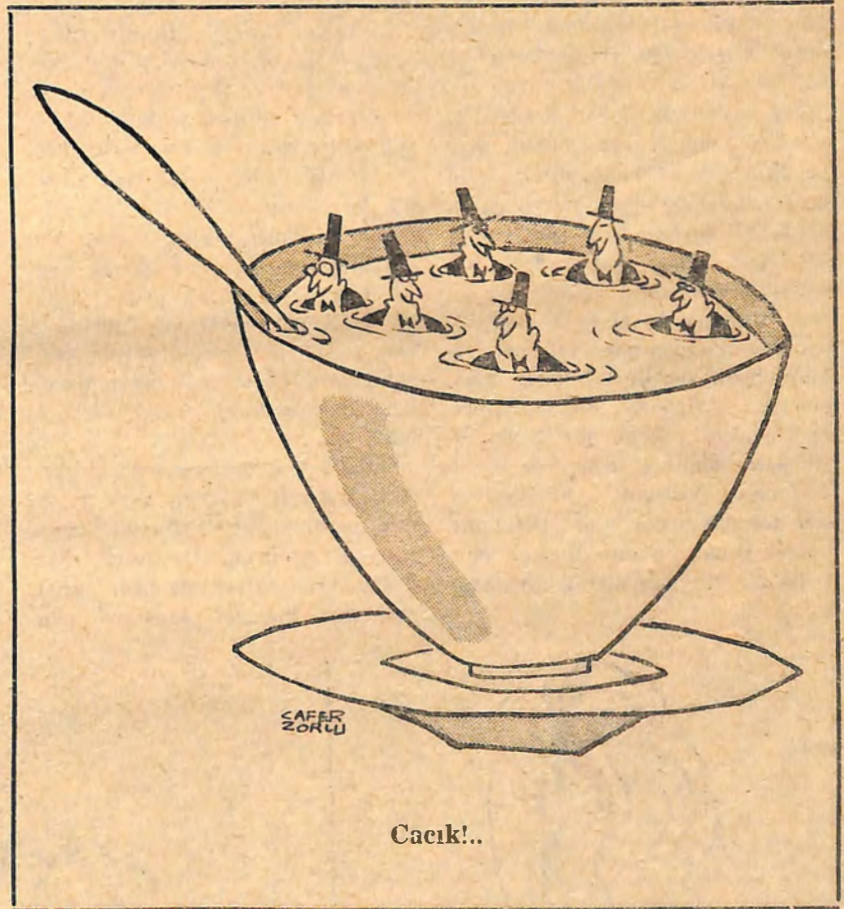
— Birader kadından yana hiç
talihim yok! Üç kere evlendim;
birincisi bütün paramı aldı kaç-
tı; ikincisi en yakın arkadaşım-
la aldattı; üçüncüsü ise hâlâ
oturuyor!..

Süt çocuğu

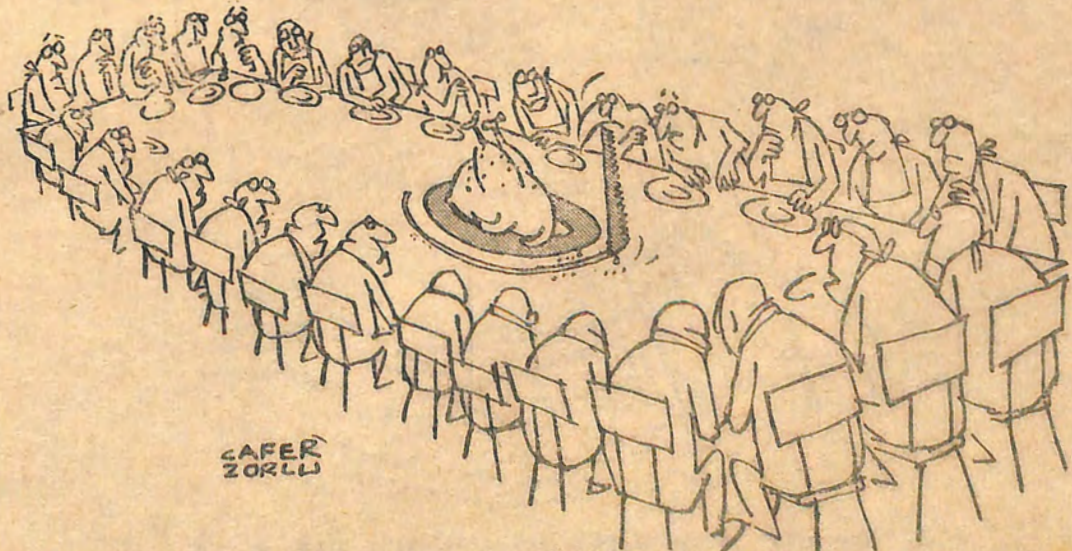
Helecanlı bir sahne filme alı-
nıyordu. Rol icabı genç kızın
arslan kafesine girmesi lâzımdı.
Rejisör bağırdı:

— Korkmayın, arslan size bir
şey yapmaz; biberonla beslen-
miştir.

Genç kız cevap verdi:
— Ben de öyle; ama canım a-
rada bir biftek yemek istiyor!

Cacık!..

YAZISIZ!..

Beni iğfal ettiler Hâkim bey!

-- Ben çok talihsiz bir kızım hâkim bey!.. Keşke hiç doğmasaydım!.. Keşke o gece annemle babam sabaha kadar devam eden bir eğlence yerine gitselerdi de dokuz ay sonra ben dünyaya gelmeseydim!.. Ne yaparsınız... Alın yazısı bu...

Ben yalnız talihsiz bir kız olsam neyse... Üstelik çok safım hâkim bey!.. Kalbim, içine antep fıstığı doldurulmuş cam kavanozlar gibidir... Hele ruhum, pınar suyu kadar şeffaf ve berrak...

İnsan dediğin içi-dışı bir olmalı, değil mi hâkim bey?.. Ruhumun ve kalbimin şeffaflığına uysun diye çamaşırlarımı, elbiselerimi bile hep saydam kumaşlardan seçerim... Külotum, kombinezonum, geceliğim sütyenim sigara dumanı gibi --üfleyince uçurecekmişcesine-- ince tül kumaşlardan yapılmıştır. Eteğimin, blüzumun naylonu, naylonların en safından, en saydamından seçilmiştir...

İşte ne olduysa bu saflığımdan, bu saydamlığımdan oldu hâkim bey! Duakta otobüs bekliyordum... Bu genç adam da yanıbaşımdaydı... Gözlerini blüzumun gergin yuvarlaklarına dikmiş bakıyordu... Bakışları daha sonra şeffaf blüzumun altından hayal-meyal seçilebilen kombinezonumun askısına takıldı. Sizin zevkinizi bilmem ama, ben askısı fiyonglu kombinezonlara bayılırım!.. Onun gözleri bu fiyonglara takılınca benim de gözlerini ona takılıverdi... Dedim va, çok saf bir kızım ben... Belki bir konfeksiyoncudur diye düşündüm... Belki de bir kombinezon imalatçısı...

Şemsi' Belli

Sözü uzatmıyalım hâkim bey, otobüs durağında bu beyle tanıştık.

Şık bir araba geçiyordu cadde- den.

— Taksii!.. dedi, durduruverdi arabayı. Ne bileyim ben, beni gezdirecek veya konfeksiyoncu işe mağazasına götürecek sandım...

Bindiğimiz araba bizi uçururken o, parmağımdaki yakut taşlı yüzüğü işaret ederek:

— Yüzüğünüz çok şık!.. dedi. Ve parmaklarımı avuçları arasına aldı. Dedim ya saf bir kızım, yüzüğümle ve parmaklarımla ilgilenince onu kuyumcu sandım. Bütün kuyumcuların eli sıcak mıdır bilmem, ama onun avuçları sıcacıktı hâkim bey!..

Güzel bir gazinonun önünde durduk. Boğazın sularına karşı tertemiz masalar vardı. «Bu da benim gibi saf bir insan olsa gerek» diye düşündüm. «Herhalde beni turist zannetti. Yabancı olduğum için

memleketimizin misafirperverliğini gösterecek» diye mırıldandım kendi kendime.

Akşam yemeğini beraber yedik. Bana çeşitli sualler sordu. Sonra boynumdaki kolye ve göğsümdeki iğneye dikti gözlerini. Saf olduğumu biliyordum ama tahminimde herhalde yanılmamıştım. Kuyumcu değilse bile herhalde bir mücevherat mağazasının sahibi olmalıydı. Elini önce boynuma attı, kolyemi tetkik etti... Sonra göğsümdeki iğneye baktı... İğneye bakarken parmakları blüzumun ince kumaşından sütyenimin tül kenarına değiyordu.

— Blüzunuzu kendiniz mi dikti- niz? dedi. Ve benim cevap verme zaman bırakmadan ilâve etti: «Çok tatlı bir kumaşa benziyor!..»

Hem konuşuyor, hem de sağ elinin parmaklarını blüzun yakasından içeri doğru kaydırarak kumaşın cinsini yoklamaya çalışıyordu. Bu defa aklıma tüccar-terzi olması ihtimali geldi.

Gazinodan kalktıktan sonra yine taksiye bindik ve bilmediğim bir sokakta bilmediğim bir eve gittik. Arabada iken başını omuzuma dayadı ve yine ellerimi avuçlarının arasına aldı... Aldı ama ne bileyim ben, uykusu gelmiştir, yorulmuştur zannettim.

Yirmi iki yaşındayım hâkim bey, bu yaşa kadar bekâr evi görmemişim. Onun evinin kapısından içeri girdiğimiz zaman hem saflığımı düşünüyorum, hem de onun zekâsını takdir ediyordum.

— Ne akıllı, ne zekî çocuk!.. diyordum. Nereden de anladı benim hiç bekâr evi görmediğimi, her halde bana evini gezdirecek!..

Siz de bekâren elbisenizin askısını kapının arkasına mı asardınız hâkim bey?.. O, öyle yapmıştı... O- dasının duvarları çıplak artist resimleriyle doluydu... Üzerinde kauçuk bir Amerikan yatağı bulunan somyası çok rahatı...

Sıcığa hiç tahammül edemem hâkim bey!.. Boğazdaki serin gazinodan dört yanı kapalı bekâr odasına girdiğim zaman sıcaktan burnalıverdim. Dedim ya, o kadar safım ki, birşey yaparken içimden hiçbir kötülük geçmez!.. Hemen blüzumun göğüs düğmelerini çözdüm ve elime geçirdiğim bir gazete ile yelpazelenmeye başladım.

Yanıbaşım oturdurdu, elinin tersiyle iki yanağıma deydi. Yüzüm çok yanıyordu hâkim bey!.. «Hasta mısın?» diye sordu. «Hayır!..» dedim. «O halde blüzunu çıkar, bu sıcakta hasta olursun!» dedi.

Hastalığı hiç sevmem vallahi... Tabii siz de sevmeyiz... Kim sever yataklara düşüp hasta yatmayı?.. Hemen blüzumu çıkardım... Ben blüzumu çıkarırken o da elini eteğimin fermuarına atmıştı.

— Ne güzel, ne şık bir eteğin var!.. dedi. Ama ütüsü bozulacak. Biliyorsun ki burası bekâr evi. Ütü bulunmaz. Senin buruşuk bir eteikle sokağa çıkmanı istemem!..

Haklı söze ne denir hâkim bey?.. İnsanın içinde kötülük olmadıktan sonra giyinik de oturabilir, soyunuk da!..

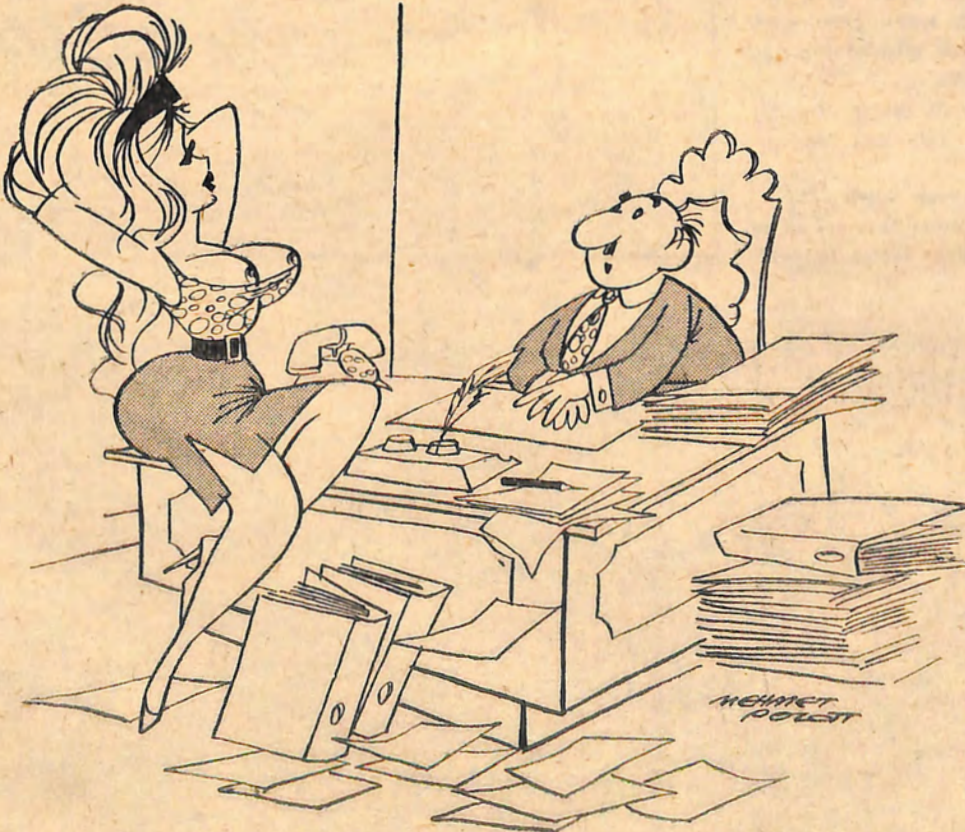
Blüzumu ve eteğimi itina ile askıya geçirdi. Kapının arkasına astı... Hakikaten biraz ferahlamıştım... Yalnız onun sıcak nefesi omuzuma dokunuyordu. «Herhalde havanın sıcaklığından ciğerlerindeki nefes bile ısınmış!» diye düşün-

Birden kollarını belime dayadı, dudaklarının rujunu dudaklarıyla emmeye başladı. Ne bileyim ben... İçimde kötülük yok ki... «Herhalde rujdan çok hoşlanıyor» dedim kendi kendime...

Siz de küçükken biberondan süt emdiniz mi hâkim bey?.. Anneniz sizi de plâstik emziklere alıştırdı mı?.. O herhalde uzun zaman emzik kullanarak büyümüş olacak ki dudakları biberondan süt isteyen bir çocuğun dudakları gibi bir şeyler aranıyordu...

Terlemeyi hiç sevmem. Bir aralık üzerimdeki kombinezonun âdeta sırtıma yapıştığını hissettim. Ne varsa çıkardım üstümden.

Geri tarafını hatırlamıyorum hâkim bey!.. Çok vahşi, çok alçak bir insanın pençesine düşmüşüm meğerse... Uyuyakalmışım o kauçuk yatağın üstünde... Ve ben uyurken ne olmuşsa olmuş... Beni iğfal etmişler Hâkim Bey!..

— Yine eski yerime döneceğim... sıkıldım, sizde iş yok!..

Yarışmamız

Birinci yarışmamız sona erdi. Cevapların ayrılmasına başlanmıştır. Neticeyi gelecek sayımızda bildireceğiz.

Bir Fıkra Anlatır mısınız?

Kafiye!

Edebiyata ve bu meyanda şiire fazlasiyle düşkümdü. Hayatta bütün arzusu bir an evvel mesut bir yuva kurup boy boy çocuk sahibi olmaktı. Buna rağmen uzun müddet bekâr yaşadı. Zira bir türlü kismet karşılarına çıkmamıştı. Neden sonra o da, hemcinsleri gibi nikâh memurunun önünde poz poz resimler çekti; yani evlendi ve zamanla da dört çocuk sahibi oldu.

Çocuklarına sırasıyla: VEDAT, SEDAT, NEJAT ve ORHAN isimlerini koymuştu. Bunların arasında Allahın kendisine neden bir de kız evlât vermediğini hatırladıkça üzüldü, fakat hiçbir zaman ümidini kesmezdi.

Hikâyenin bundan sonrasını ORHAN'ın ağzından dinliyelim:

— Küçükken mahalle ve okul arkadaşlarım bana: «Ağabeylerinin isimleri birbiriyle kafiye olduğu halde seninki neden onlardan ayrı olmuş?» diye takılırlardı. O zaman-

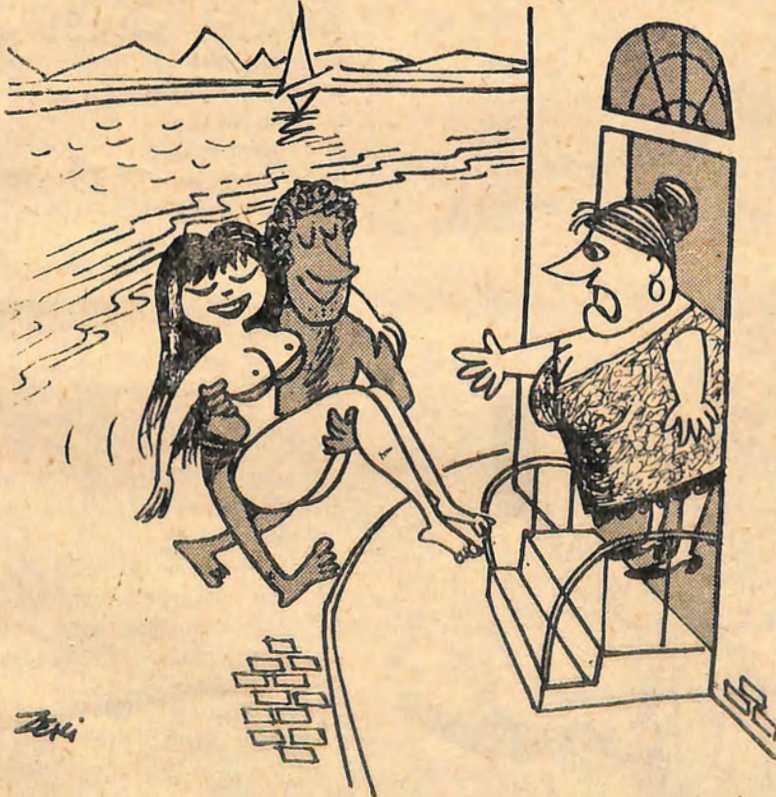
lar ciddiye aldığım bu soruya tatmin edici bir cevap veremediğimi için hayli merak ederdim. Hattâ daha ileri giderek: «Acaba bu ailenin çocuğu değil miyim, yoksa beni evlâtlık olarak mı büyütüyorlar?» diye düşündüğüm zamanlar da olurdu. Bir gün, bir toplantıda babama: «İlk üç çocuğunuzun ismi kafiye olduğu halde sonuncusunda neden kafiye riayet etmediniz?» diye soruldu. Bu sorunun cevabını pek merak ettiğim içindir ki, bütün dikkatimi babamın dudaklarından çıkacak kelimeleri takibe teksif ettim. Babam muhittinde olgun ve ağırbaşlı, buna rağmen yerine ve zamanına göre de nüktedan olarak tanınırdı. Yüzü «afif kızarır gibi oldu ve anneme nânalı mânalı bakarak: «Kabahat bende değil,» dedi. Annem daha çok kızardı, bozardı ve: «Neden bende oluyormuş kabahat?» diye cevap verdi. Babam etrafındakilere: «Hanım müsaade ederse anlatırım,» dedi. Annem de, yarı kızgın yarı heyecanlı bir vaziyette: «Anlat, anlat ki ben de öğreneyim kabahatimi,» diye mukabele etti.

Hikâyenin sonunu şair ruhlu babamın ağzından dinliyelim:

— Biliyorsunuz çok geç evlenlim... Maksadım biraz daha gayret edip ikinci bir dürtükten sonra, yani: ADALET, FAZİLET, MÜRÜVVET ve NURHAN şeklinde tekrar kafiye tamamlamak ve böylece kaybettiğim zamanı telâfi etmekte. Fakaaat, hanım müsaade etmedi.

A. Şevki ATABEY

Futbolcular günlerini denizde geçiriyor. (Gazeteler)

— Keyfimi bozma karıcığım, on beş yıllık kaleciyim, böyle güzel bir kurtarış yapmadım!..

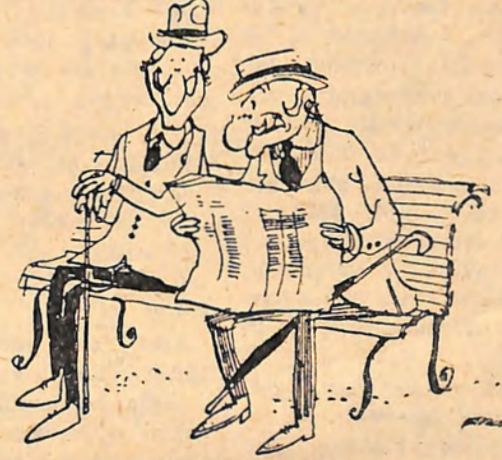

İdamlık!

Üstü başı kir pas içinde yaşlı bir adam sarhoşluk suçu ile mahkemeye getirilmişti. Sorgusu yapılacağı zaman ayağa kalktığı sırada bir paçavra halinde olan pantolonu aşağı düşü. Bu manzarayı gören hâkim:

— Şu adamı alın götürün, diye bağırıldı; bir parça ip bulun!.. İhtiyar sarhoş dehşete kapılarak itiraz etti:
— İnsaf hâkim bey! Bu kadar ufak bir suçtan insan asılır mı?

Tüpte çocuk yapılıyor. (Gazeteler)

— Bizim zamanımızda daha zevkli yapıldı!

GECE KURLARI!

İki meslektaş konuşuyorlardı:

— İnsan hayatta daima bir şeyler öğrenmeğe çalışmalı, diyordu biri, bak ben bu gece kurslarına başıyalı öyle şeyler öğrendim ki!.. Meselâ: Senin haberin dahi yoktur; Gutenberg kim biliyor musun?

— Yook... Ne bileyim ben?

— Yaa gördün mü? Gutenberg, matbaayı ilk bulan adamdır. O kadarla kalsa iyi .Sen herhalde Parmentier'yi de bilmezsin değil mi? Parmentier kimdir?

— Valla kardeşim hiç tanımıyorum kim bu herif?

— Patatesi keşfeden adam; eğer gece kurslarına gideydin bunları hep öğrenecektin!

— Haklısın! Fakat sen söyle bakalım şimdi: Durand kimdir, tanıyor musun?..

— Hayır! Ne yapmış bu Durand? Kimmiş?

— Hihi!.. Sen gece kurslarına gittiğin zaman karını yalnız bırakmıyan adam!..

Ârızâ

Heyete giren hastanın endişeli bir hali vardı. Doktor sordu:

— Siz daha önce de doktor i görmüştünüz şikâyetiniz neydi?

— Başıma bir saksı düşmüştü!

— Peki bir ârızâ bıraktı mı?

— Evet, iyi göremiyorum doktor...

— Şu yazıları okuyabiliyor musunuz?

— Pek okuyamıyorum.

— Miyop musunuz?

— Hayır!

— O halde hipermetropsunuz!

— Değilim doktor! Ben zaten okuma yazma bilmem ama üstelik başıma da bu saksı düşünce...

— Ne tuhaf, ben reflekslere dizden bakıyordum!

PEMBE

Sermet Muhtar Alus

MAŞLAHLI

HANIM

— 31 —

Evvelâ Ayşe hanımın karbonatıyla, arkasından kendi tozumu dış-
lerimi öğdüm. Kolonya ile baştan
aşağı silinip şişeyi yarılادم. Büt-
tün vücuduma hafif (kold krem),
üstüne ince bir pudra sürdüm;
gözlerime belli belirsiz sürme çek-
tim; göz kapaklarımın altını göl-
geledim; (Helyotrop), (Milflör),
(Lüben) lăvantalarını, küçük bir
şişede karıştırarak bol bol ensem,
kulak memelerime ve göğsüme serp-
tim. Peri kızlarından güzel olmuş-
tum.

Saat on bire on var. Agavni çok-
tan Feneryolu'na varmıştır; şu da-
kikada muhakkak köşktedir. Her
halde bir arabaya binecekler, fakat
ne de olsa üç çeyrekten evvel bu-
raya gelemezler.

Aksi şeytana bakınız, kaç gündür
horozla çıkıp gece dönen enişte, her
nedense bugün erken sökün etmiş;
boyuna (Agavni hanım!) diye bo-
gazını yırtıyor.

Ne ben, ne Kanarya, cevap bile
vermiyorduk.

Sokaktan bir araba gürültüsü,
arkasından bir kırbaç şaklayışı işi-
tildi. Araba, şangır şungur durdu.

Bir de pencereden bakalım ki To-
paç'la bizim Agavni...

O saniye, Kanarya ile az kaldı
tıkanveriyorduk.

Topaç, Agavni'nin eteğine asılmış:
(İlle içeri gireceğim, Pembe Maş-
lahlımı gözümle göreceğim, hatırnı
ağzımla soracağım) diye çırpınma-
da.

Sarhoş mu sarhoş... Dili dönmü-
yor, bacakları tutmuyor, vücudu
şallanıyor; handiye arabadan aşı-
ğı yuvarlanacak...

Avaz avaz feryatta:

— Elâlemin karışmağa ne hakkı
var? Enişte bey canciğer ahabım
değil mi?.. Evine misafir gelemez
miyim, bir kahvesini içemez mi-
yim?.. Daha ötesi var mı, bu eve
güvey gireceğim, damat olacağım
be!...

Enişte, Topaç'ın sesini duyar duy-
maz sokağa sıçramış, yarı vefadarı-
nın eteklerine sarılmıştı.

Agavni, kendini yanıma dar at-
tı. Girer girmez, komodinin üstün-
deki sürahiyi ağzına yapııştırıp ya-
rısına kadar içti, yere sırtüstü se-
rildi.

Yattığı yerde anlatıyordu:

Haydarpaşa istasyonunun önünde,
çekçek arabasından inmiş... Hara-
retten yanıyormuş; bahçeli gazo-
dan bir bardak su içeyim derken
bir de baksın ki içeride Molla bey
tezgâh başı yapıyor...

Agavni'yi görür görmez eteğinden
yakalamış, sorup suale başlamış...
O da boş bulunup: (Hanım çok
hasta ,doktor getirmeğe gidiyo-
rum) demez mi?

Topaç fitili almış: İllâ ki beraber
gideceğiz; illâ ki gözümle görece-
ğim, hatırnı soracağım.

Anan yahşi baban yahşi... Biri-
ne kulak astığı yok, rakı kadehi e-
linde: (Pembem de pembem!..) di-
ye terter tepiniyor, Agavni'nin kolu-
nu kerpeten gibi yakalamış: (Şu-
radan şuraya bırakmam!) diye a-
sılıyor.

Agavni gücü yettiği kadar para-
lansın; (taze baygın yatıyor, Ay-
şe hanım da çarpıntıdan tıkanıyor,
doktor Ali Mehmet beyi yetiştirece-
ğim) desin, kaç para?.. Molla nuh
diyor, peygamber demiyor.

Bu sefer başlamış mı başka sa-
kız çiğnemeğe:

— Öyle sürgünden gelme sütü
bozuk, it baytarı herifin lüzumu
yok. Hekimi ben kendi elimle geti-
receğim, hem de hekimin danis-
kasını: Zambakoyu, Horasancıyanı,
Pavlaki paşayı, falan festekiz!..

Agavni'nin çenesi kilitlenmiş, alt
tarafına devam edememişti.

Bizim enişte hazretleri, misafiri-
ni çoktan içeri almış. Aşağıdaki o-
dadın, Topaç'ın avaz avaz: (Ah
pembe maşlahlım!.. Vah canım
sultanım!..) feryatları evin içini
çınlatıyordu... İster misin paldı-
kıldır yukarı çıkıversinler?..

Evi bırakıp firardan başka çare
yok...

Düşman basarken kaçır gibi. Ka-
narya ile derhal maşlahları örün-
dük; mutfak kapısından çıkıp ar-
ka taraftaki yıkık duvardan dar so-
kağa fırladık; peşimizden atlı ko-
valıyormuş gibi, aşağı çayıra doğ-
ru dörtmala koşmağa başladık; ev-
den epeyce uzaklaştık.

Vakıa her taraf kır, vakit geç-
miş, hava kararmağa yüz tutmuş.
Kimseye görünme ihtimali yok, fa-
kat bu telâş ve heyecanla nereye

gidilir? Bu kılıkla kimin karşısına
çıkılır?

Benim içimde ipek gömlek, sura
don; üstümde akmış başörtüsü,
şahrem şahrem maşlah; çıplak a-
yaklarımda ökçeli terlikler... Kanar-
ya'nın arkasında patiska gecelik, so-
luk ve yırtık yeldirme, ayağında
şıpsıp terlik...

Zavalı Ayşe hanım, bir alyan-
doz ağacının altına çöktüverdi. Sır-
tını dayamış soluyor, (Gidip iki sa-
at vakit geçirecek bir ahab!..) di-
ye mırıldanıyor.

İnadına ne onun, ne de benim
hatırıma böyle bir yer gelmiyor.

Kanarya, ikinci cigarayı yakarken
dedi ki:

— Nerede ise gece karanlığı ba-
sacak, Allahın dağında yayılmanın
âlemi yok. Düş önüme, Çifteceviz-
ledeki Nikoli'nin bostanına gide-
lim Herif makul keferedir; karısı
da güler yüzlü kadındır; her gördü-
ğü yerde (bize buyurun da görü-
şelim hanımcığım!) deyip duruyor.
Bir saat kadar oturup gene bu yol-
dan döneriz... Hoş o zamana kadar
Topaç beklemes ya; Hacıvadi alır,
nereye cehennem olursa olur.

Nikoli'nin bostanındaki dandara-
cık odada geçirdiğim iki saati müd-
deti hayatımda unutamıyacağım.

Yatsıyı zar zor ettik. (Bunlarda
muhakkak bir şey var) diye hali-
mizden sezdiler amma belli etme-
diler... Bu saatte, bu kıyafette mi-
safirlik olur mu ki?..

Eve dönüp, gene duvarın yıkık
yerinden usulcacık atlayıp bahçe-
ye girdik, ayaklarımızın ucuna ba-
sa basa yürüdük.

Bir rakı kokusu, bir rakı koku-
su ki sormayın...

Kanarya, içeriye kulak kabarta ka-
barta önden ilerledi.

Evin içinde çıt yok...

Daha yaklaşıp eniştenin oda pen-
ceresinin önüne geldi. Her taraf
tı... Her taraf zindan...

Mutfak kapısı ardına kadar açıktı.
Usuletle içeri girdik; lâmbayı ya-
kıp taşlıktan yukarı çıktık.

Aman efendim o sofanın halini
görmeyin...

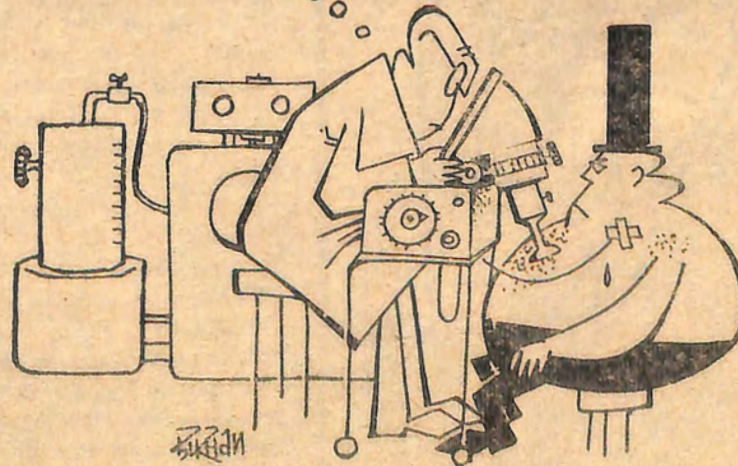
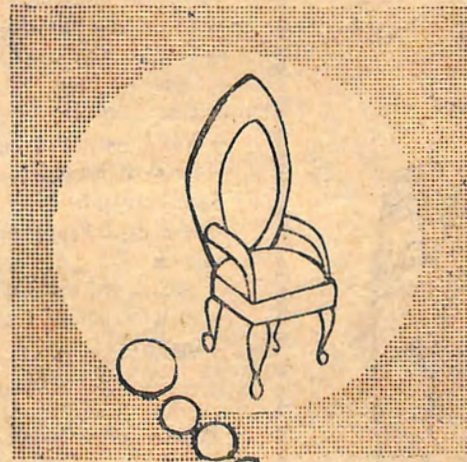
Ortada boş bir rakı binliği... Yer-
lerde marul yaprakları, sardalye
kutuları, taze soğan sapları... Çif-
te minderin üzerinde cigara izmarit-
leri, çiroz kafaları, fıstık kabukla-
rı...

Taaffünden ağzımızı, burnumuzu
kaptıyoruz, nefes alamıyorduk.

Ne görelim?.. Tül perdelerin etek-
lerinde, öbek öbek tavus kuyrukla-
rı...

(Devamı var)

Kalbin içini gösteren bir âlet bulundu.. (Gazeteler)

YAZISIZ!..

bir çalgıcının seyahati

çizen:

BÜLENT
EREN

BES

Genç Kız

Yazan: **RONA JAFFE**
Çeviren: **GÖNÜL SUYEREN**

— 44 —

David 'yorulmuş' gibi ağır ağır konuşmağa başladı. «Sana bir ke-re daha izah edeyim: Bazan insan yalnız kalmak ister... Tek başına. Belki ben diğer insanlardan daha fenayım, sık sık yalnız başıma kalmak istiyorum. Fakat ben böyle-yim, değişmem, senin bunu anla-manı arzu ediyorum. Fakat anlıya-mıyacaksan, o zaman birbirimizi görmememiz daha iyi olur.»

Sözleri bir bıçak gibi Gregg'in kalbine saplanıyordu. Soğuk ve sert... Genç kız, «Hayır,» diye hay-kırdı. «Hayır... Birbirimizi görme-liyiz.»

David yatağa, karışık çşyaların üstüne oturdu. «O kadar yor-gunum ki.»

Gregg hemen ona koşarak, yanı-na oturdu, kollarını boynuna dola-dı. «Birbirimizi görmeliyiz! Görme-liyiz! Söz veriyorum, istediğin za-man seni yalnız bırakacağım.»

David kızı itmedi, kendisi de çe-kilmedi, gözleri kapalı oturuyordu. Gregg'in kendisine sarılmasına da itiraz etmedi. Sonra ağır ağır, ifa-desiz bir sesle mırıldandı. «O hal-de şimdiden başla.»

Boston'dan New York'a kadar David Wilder Savage başı kanape-nin arkasına dayalı, uyudu durdu. Yüzü yorgunluktan bembeyazdı. Gregg de dinlenmeğe çalıştı, fakat muvaffak olamadı.

New York'ta indikleri zaman Gregg biraz sakinleşti. Eve gidiyor-lardı, her şey düzelecekti artık. Birbirleriyle şundan bundan konu-sup, güldüler; bavulları David'in apartmanına bıraktıktan sonra ye-mek için küçük bir lokantaya git-tiler. Burası Üniversitelerin de-vam ettiği bir yerdi. İçki de satıl-mıyordu. Bu lokantada David Wil-der Savage'i tanıyacak, ona piye-sin nasıl olduğunu soracak kimse-le karşılaşmalarının imkânı da yoktu. Saat onbire geliyordu, Gregg-le David lokantada yalnızdılar. Or-man cücelerine benzeyen garsonla-rı mutfaktan yemeklerini getiriyor-du. Bu arada kendisi de bir şeyler atıştırmakla meşguldü.

Gregg, «New York'a döndüğümüz için o kadar memnunum ki,» dedi.

«— Ben de öyle.»

Gregg, artı beraber plduklarını düşünüyordu. Beraberlerdi, dünya-vı seyredip, onun hakkında konu-şuyorlardı. Belki bu sözler mühim veya hoş değildi. Fakat onunla Da-vid arasında bağdı bunlar.

Gregg deli gibi, «Dünyada en mü-him şey anlaşabilmek,» dedi. «In-sanlar bunun için birbirleriyle ko-nuşurlar... Birbirlerini teselli et-mek... Eğlendirmek... Onların yar-dımını istemek için...»

David bir kahkaha attı. «Birbir-lerine iç sıkıcı hikâyeler anlatmak.. Brooklyn köprüsünü satmak için!... Daha başka şeyler de var.»

«— Fakat benim bahsettiğim ta-mamiyle başka birşey.»

«— Evet.»

«— Neden bana beni sevdiğini hiç söylemedin? Söylemiyorsun...»

Kendini tutamamış, onu çılgına döndüren bu suali sormuş, genç a-damı itham etmişti. Bir an sessiz sedasız birbirlerine baktılar. Gregg hem korkmuştu, hem de bu suali sorduğu için rahatlamıştı. Biraz da meydan okur gibi bir tavrı vardı. David'in yüzünde ise kederli bir i-fade belirmişti. Nihayet, «Senin sor-duğun sualin cevabı bu değil de on-dan,» dedi.

«— Ne demek istiyorsun?»

«— Arabanın içinde sevişirlerken kız, oğlana, «Beni seviyor musun?» diye sorar. Aslında sormak istediği şudur: «Bana hürmet edecek mi-sin?..» Oğlan, «Evet,» der... Fakat demek istediği şudur, «Seninle yat-mak istiyorum.» Çocuk annesine kendisini sevip sevmediğini sorar. Ama asıl bilmek istediği şudur: «Beni himaye edecek misin? Beni takdir ediyor musun?» Sen de ba-na seni sevip sevmediğini soruyor-sun. Fakat aslında bilmek istediğin şu: «Beni saracak, sıkacak, boğa-cak mısın? Benim hayatla olan bü-tün alâkama kesecek misin? Daha da fenası, benim bunu sana yap-mama müsaade edecek misin?» İşte bu yüzden sana cevap vermiyorum... Seni seviyorum, fakat senin istedi-ğin tarzda değil. Bunu asla yap-a-mam.»

Gregg bir an hayretle ona baktı. Genç adamın bütün sözleri bir ku-lağından girmiş, diğerinden çıkmış-tı. Aklında kalan yegâne şey Da-vid'in onu sevdiğiydi. «Beni sevi-yorsun,» diye fısıldadı. «Beni sevi-yorsun.»

«— Sözlerimin hepsini dinledin mi?»

«— Beni sevdiğini söyledin.»

David içini çekerek başını salladı.

«Allah yardımcım olsun, seni sevi-yorum herhalde.»

Gregg ayağa fırlayarak David'e koştu, ona sarılarak öptü. Gözlerin-den de yaşlar akıyordu. «Ve perde iner...» dedi. «Orkestra calmağa başlar, seyirciler ayağa fırlayarak alkışlarlar...»

David, «Sonra onlar da lokanta-dan çıkar» diye ilâve etti. Ayağa kalkarak kızın boynuna dolanmış kollarını çözdü. Sonra şefkatle Gregg'in paltosunu omuzuna koydu.

Gregg onun koluna sarılarak ba-şını omuzuna dayadı. «Neden bu kadar müstehzisin?» Başı genç a-damın omuzuna ancak yetişiyordu, sarı saçları David'in yakasına doğ-ru sarkmıştı. Restorandan çıkarken, duvara asılı büyük bir boy ayna-sının da önünden geçtiler. Gregg durdu. «Halimize bak.»

David Wilder Savage, «Sen sar-hoş bir bahriyeliye sarılmış bir de-niz kızına benziyorsun,» dedi.

Apartmana gidince, David her za-manki gibi pikaba hemen bir plâk koydu, şömineyi yaktı. Gregg man-tosunu bir sandalyeye fırlatarak, a-vakkabılarını çıkardı. Sonra bir kol-tuğa oturarak, kollarını dizlerine sardı. Gözleriyle David'in her ha-reketini takip ediyordu. Rüya day-mış gibi, «Sana bir hediyem var,» dedi. «Ama sonra veririm.»

David'in eğlenmiş gibi bir hali vardı. «Sahi mi?»

«— Zannettiğin gibi değil. Hakikî bir hediye. Bir şey.»

«— Bunu bana hemen versen iyi olur. Zira çok yorgunum. Seni bir taksiye bindirecek, ondan sonra da yatıp uyuyacağım.»

Genç kızın bütün neşeli kaçmıştı, titremeğe başladı. «Benim hediyem o. Sana da istediğim zaman veri-rim.»

«— Affedersin sevgilim. Muhak-kâk ki çok hoş bir şeydir. Nerede bakayım?»

«— Biri insana hediye verince, he-men arkasından onu kapı dışarı et-mezler.»

«— O halde hediveyi bana yarın ver. O zaman ikimiz de yorgun ol-mayız.»

«— Hediveyi istemiyor musun?»

«— Seni üzmemek istemiyorum.»

Gregg, «Sana hediye vereceğim za-man, bunu ister istemez alacak-sın,» diye haykırdı.

«— O halde o Allahın belâsı şeyi ver bana!»

«— Beni sevmiyor musun?» Sesi bir küçük kızınkini andırıyordu. Bu ses Gregg'i korkuttu. Hele David'in cevabını beklemek o kadar feciydi ki.

«— Hediyeenin benim seni sevip sevmememle ne alâkası var?»

«— Var işte!»

KOMİSER OSMAN

İVRHAN SELÇUK

6

UÇLU
KİM?

SİLİSTRELİ NACİ BEY
KOMİSER OSMAN'A DERT
YANAR...

DEVLET MAAS VERMIYOR MU
BU İŞLER İÇİN SİZE?

!

NE DİYORSUNUZ SİZ OSMAN BEY!?
BİZLER MAASLA KALSAK DİLE-
NİRDİK KÖŞEBASLARINDA

AMA, ALLAHA ŞÜKÜR YOLU-
NU BULUP, ŞEREFİMİZLE
YAŞIYORUZ.

GÜZELİM YATAKLARIMIZ. DURUR-
KEN MASA BAŞINDA UYUKLA-
MAGA DEĞER Mİ BU MAASLA
OSMAN BEY; SORARIM SİZE
DEĞER Mİ?

HA !. GELDİN Mİ SEN?
ACELE ETME. BEK-
LE BİRAZ!

ÖNCE SU ENFİYEMİ BİR
ÇEKEYİM.. KÖY
EVRAKI MASAYA!

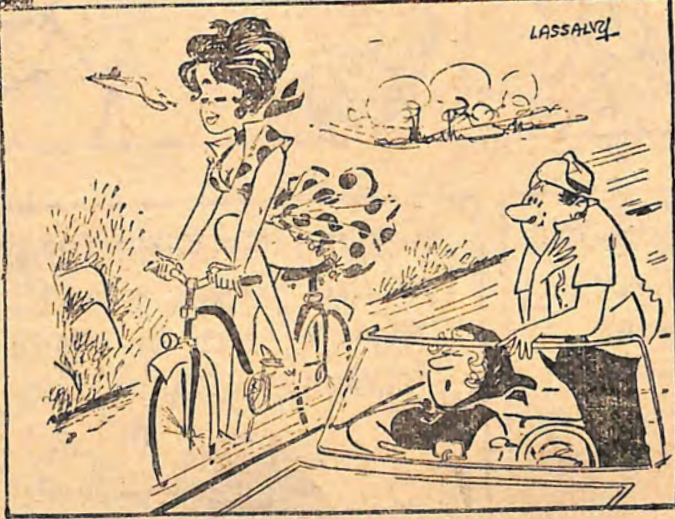
ÖĞRENEMEDİNİZ GİTTİ SU
RESMİ DAİREDE EVRAK TAKİP
ETMEYİ... HA! BAK
ŞİMDİ OLMUŞ.

BİLEMEDİM
BEYİM. KUSURUMUZU BA-
ĞSLAZ CAHİL BİR KÖYLÜYÜM BEN.

KÖYLÜ EVRAKIN İÇİNE PARA KOYMUS
VAY NAMUSSUZ ÇEBE İNDİR-
Dİ PARAYI!...

DEVAMI VAR

Dünya KARİKATÜRLERİ

-ALBEEER, OTUR... KIZI ÇİĞNETTİ-
RECEKSİN BANA!

-HEY GİDİ GÜNLER HEEY... BİR ZAMAN-
LAR SEN BENİ KUÇAĞINA OTURTURDUN!

-HAH, İŞTE BİR BU EKSİKTİ!

Bir Hayatın Romanı :

İSMET İNÖNÜ

Yazan :

Yusuf Ziya Ortaç

- Bu kitabın, birinci, ikinci baskıları on beşer gün içinde satılıp bitmiştir.
- Üçüncü baskısı on iki günde kapışıldı.

Dördüncü Baskısı

çıktı. Fiyatı 5 liradır.

- En iyi kâğıt, karton kapak, beş renkli kuşe gömlek, ip-lik dikiş.
- Umum satış merkezi :
Akbaba Yayınevi. Divanyolu, Klodfarer caddesi, No. 8 - 10 — İstanbul.
- Siparişler taahhütlü gönderilir. Pul kabul edilmez.

AK. 122

GRAFIKA

NEFİS!..

Daha da isterim...

Hakkı var : bütün çocuklar taze, tadı nefis olan SANA'ya bayılır.

Sabah... akşam kahvaltılarında çocuklarınıza bol SANA veriniz... gelişmeleri için elzem olan kalori ve vitaminleri ihtiva eder. SANA çocuklarınızı dinamik yapar.

Ağıza tat, vücuda sıhhat!

Reklamcılık - 4631 - 123

S 215

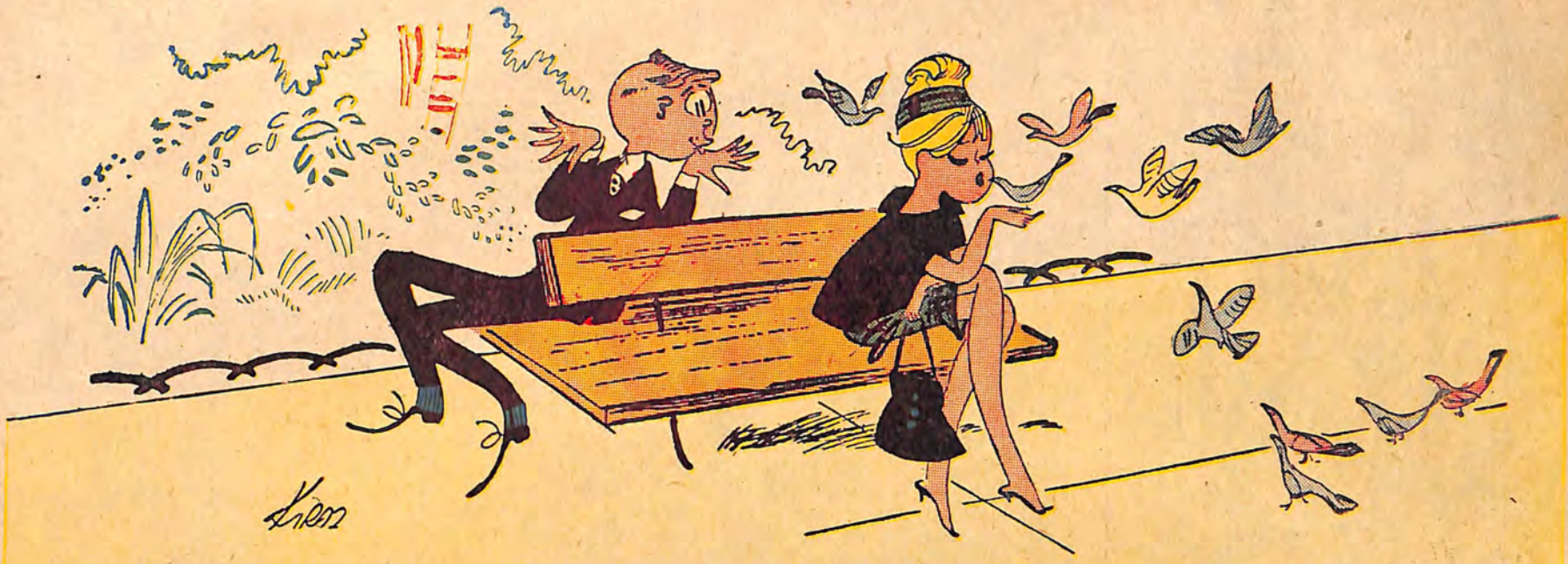
VATAN

İLERİCİ
AYDININ
GAZETESİ

VATAN

Okumak bir ihtiyaçtır.

AK. 124

-CİK, CİK, CİK, CİK...

Akhaha

-BU ENAYİ NİYE BAKMIYOR ?
-ABLASI BE !

-AŞKIMIZI GÜL KOKULARI VE ÇİÇ
DAMLALARI İLE BESLEYECEĞİZ !

-YOOOK, ÖNCE BEN GÖRDÜM !